

การเปรียบเทียบการเห็นคุณค่าในตนเองของวัยรุ่น
ชายไทยที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศกับวัยรุ่นชายไทยที่มีพฤติกรรมรักต่างเพศ

นางสาวพิณเพชร ตั้งกุลบริบูรณ์

โครงการทางจิตวิทยานี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรวิทยาศาสตรบัณฑิต

สาขาวิชาจิตวิทยา

คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ปีการศึกษา 2550

THE COMPARISON OF ADOLESCENCE'S SELF-ESTEEM BETWEEN MALE
HOMOSEXUAL AND HETEROSEXUAL

Miss Pinpetch Tangkunboriboon

A Senior Project Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
For the Degree of Bachelor of Science in Psychology
Faculty of Psychology
Chulalongkorn University
Academic Year 2007

4737451338 พินเพชร์ ตั้งกุลบริบูรณ์ : การเปรียบเทียบการเห็นคุณค่าในตนเองของวัยรุ่นชายไทยที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศกับวัยรุ่นชายไทยที่มีพฤติกรรมรักต่างเพศ (The Comparison of Adolescence's Self-Esteem Between Male Homosexual and Heterosexual) อ.ที่ปรึกษา : รศ. ประไพพรรณ ภูมิวุฒิสาร, 32 หน้า

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบการเห็นคุณค่าในตนเองของเด็กวัยรุ่นชายไทยที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศกับเด็กวัยรุ่นชายไทยที่มีพฤติกรรมรักต่างเพศกลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาจำนวน 120 คน ประกอบด้วย วัยรุ่นชายรักร่วมเพศอายุระหว่าง 18-21 ปี จำนวน 60 คน และนักศึกษาวัยรุ่นชายรักต่างเพศอายุระหว่าง 18-21 ปี จำนวน 60 คน สุ่มแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive Random Sampling) จากมหาวิทยาลัยรังสิต มหาวิทยาลัยกรุงเทพ และมหาวิทยาลัยหอการค้าไทย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ได้แก่แบบวัดการเห็นคุณค่าในตนเองวิเคราะห์ข้อมูลด้วยการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของคะแนนการเห็นคุณค่าในตนเองของวัยรุ่นรักร่วมเพศชายกับวัยรุ่นรักต่างเพศชาย โดยใช้สถิติค่าที (t-test)

ผลการวิจัยพบว่า

ค่าเฉลี่ยของคะแนนการเห็นคุณค่าในตนเองของวัยรุ่นชายที่มีพฤติกรรมรักต่างเพศสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยของวัยรุ่นชายที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .001

หลักสูตร วิทยาศาสตร์บัณฑิต

สาขาวิชา จิตวิทยา

ปีการศึกษา 2550

ลายมือชื่อนิสิต นางสาวพินเพชร์ ตั้งกุลบริบูรณ์
ลายมือชื่ออาจารย์ที่ปรึกษา.....

4737451338 Pinpetch Tangkunboriboon : The Comparison of Adolescence's Self-Esteem Between Male Homosexual and Heterosexual. Advisor:Assoc. Pros.Praphaiphun Phoomvuthisarn, 32 pp.

The objective of this survey research was to compare adolescence's self-esteem between male homosexual and heterosexual. The participants were 120 adolescence, 60 male adolescence homosexual aged 18-21 and 60 male adolescence heterosexual aged 18-21 who studied at Rungsit university, Bangkok University and Horkarnkathai university. All participants were purposive random selected. The research instruments was self-esteem measurement scale and data were analyzed by t-test.

The results indicated that heterosexual males significantly have more self-esteem than homosexual males ($p < .001$).

Program: Bachelor of Science
Field of Study: Psychology
Academic Year 2007

Student's signature..... Pinpetch Tangkunboriboon
Advisor's signature..... P. Phoomvuthisarn

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....ค	
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....ง	
- สารบัญ.....จ	
สารบัญตาราง.....ฉ	
บทที่	
1 บทนำ.....1	
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา..... 1	
วัตถุประสงค์การวิจัย..... 7	
สมมติฐานการวิจัย.....7	
ขอบเขตการวิจัย..... 8	
คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย..... 8	
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ..... 8	
แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง..... 9	
แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการเห็นคุณค่าในตนเอง..... 9	
แนวความคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับบริกร่วมเพศ..... 14	
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง..... 21	
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเห็นคุณค่าในตนเองกับบริกร่วมเพศ..... 21	
2 วิธีดำเนินการวิจัย..... 23	
กลุ่มตัวอย่าง..... 23	
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย..... 23	
ขั้นตอนดำเนินการวิจัย..... 24	
การวิเคราะห์ข้อมูล..... 25	
3 ผลการวิจัย.....26	
4 การอภิปรายการวิจัย..... 27	
5 สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ..... 29	
รายการอ้างอิง..... 31	
ภาคผนวก	

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
๑	เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนการเห็นคุณค่าในตนเองของวัยรุ่นชายที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศและวัยรุ่นชายที่มีพฤติกรรมรักต่างเพศ.....26

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

วัยรุ่น หรือ Adolescence มาจากคำภาษาลาตินว่า Adolescere ซึ่งหมายถึง การก้าวสู่วุฒิภาวะ วัยรุ่นเป็นวัยที่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างมากในทุก ๆ ด้าน ทั้งด้านร่างกาย สติปัญญา บุคลิกภาพ และสังคมวัยรุ่นถือเป็นช่วงต่อของพัฒนาการจากวัยเด็กไปสู่วัยผู้ใหญ่ เป็นวัยแห่งการสร้างสรรค์การเรียนรู้ ความคิด ความเชื่อต่าง ๆ ที่เขาได้รับจากภายนอก เพื่อนำมาหล่อหลอมบุคลิกภาพให้มีเอกลักษณ์แห่งตน เพื่อเป็นผู้ใหญ่ในวันข้างหน้า หากในช่วงชีวิตวัยรุ่นได้รับประสบการณ์ที่ไม่ดี ต้องพบกับปัญหานานับประการจะมีผลให้วัยรุ่นสับสนและปรับตัวในสังคมลำบาก ส่วนวัยรุ่นที่มีประสบการณ์ที่ดีจะสามารถปรับตัวได้ในสังคม มีอารมณ์มั่นคงและเห็นคุณค่าในตนเอง ก็จะเติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่ดีในวันข้างหน้า ในวัยรุ่นเป็นช่วงที่มีการเปลี่ยนแปลงมากที่สุดช่วงหนึ่งของชีวิต ทั้งด้านร่างกาย และความคิด ซึ่งการเปลี่ยนแปลงนี้จะไปบั่นทอนภาพลักษณ์ที่วัยรุ่นมีต่อตนเอง และยังทำให้เกิดความสับสนในการแสวงหาเอกลักษณ์แห่งตนตามมาด้วย นอกจากนี้ นักจิตวิทยาหลายท่านที่ศึกษาเกี่ยวกับวัยรุ่นมีความเห็นตรงกันว่า วัยรุ่นเป็นช่วงชีวิตที่มีความยุ่งยาก และตกอยู่ภายใต้ความมืดมน ความขัดแย้งและความไม่มั่นคงของชีวิต และเมื่อประสบกับปัญหาเช่นเดียวกับบุคคลวัยอื่น เขาก็จะมีความยุ่งยากและขัดแย้งมากกว่าบุคคลในวัยอื่น ๆ ซึ่งแสดงให้เห็นว่าวัยรุ่นยังขาดวุฒิภาวะ และประสบการณ์ในการจัดการกับปัญหาที่เกิดขึ้น (Hurlock 1973)

โคลแมน (Coleman อ้างถึงใน ลาวัลย์ ทองศรีสมบุญ, 2547) ได้สรุปถึงสิ่งที่วัยรุ่นจะต้องเผชิญไว้ 4 ประการคือ

1. ช่วงวัยรุ่นเป็นช่วงที่ต้องต่อสู้กับสภาวะการณ์ที่ต้องการเป็นอิสระ ในขณะที่ยังคงต้องพึ่งพาผู้อื่นในเวลาเดียวกัน (Dependence VS. Independence) ในวัยเด็กเขาต้องพึ่งพาพ่อแม่ เพื่อตอบสนองต่อความพึงพอใจด้านร่างกาย หรืออารมณ์ เมื่อโตขึ้นวัยรุ่นต้องการเป็นอิสระมากขึ้น เช่น มีการหางานเพื่อเลี้ยงตัวเอง หรือเป็นตัวของตัวเองมากขึ้น แต่ยังคงต้องพึ่งพาผู้ใหญ่ควบคู่ไป นั่นคือความขัดแย้งที่วัยรุ่นต้องเผชิญและหาทางแก้ไขให้กับตนเอง

2. ช่วงวัยรุ่นเป็นช่วงที่เปลี่ยนสภาพการณ์จากความสนุกสนาน (Pure pleasure) ไปสู่ความเป็นจริง (Reality) ซึ่งวัยเด็กเขาไม่จำเป็นต้องคำนึงถึงความจำเป็นพื้นฐาน เช่น อาหาร เสื้อผ้า หรือที่อยู่อาศัย เมื่อโตขึ้นเขาเริ่มมีความกดดัน ที่ต้องคิดหาหนทางหาสิ่งเหล่านี้ เพื่อการดำเนินชีวิตในอนาคตของตนเอง

3. วัยรุ่นต้องเผชิญกับสภาพการณ์ไม่มีความสามารถ (Incompetence) ไปสู่การมีความสามารถ (Competence) ก่อนช่วงวัยรุ่นพวกเขาไม่จำเป็นต้องใช้ความชำนาญเฉพาะทางในการเรียนหรือประกอบอาชีพเมื่อเข้าสู่วัยรุ่นเขาเริ่มคิดถึงความสามารถของตน ในการที่จะเลือกอาชีพหรือแสดงบทบาท จำกัดการกระทำที่ยึดตนเป็นศูนย์กลาง โดยให้ความสำคัญต่อผู้อื่น รู้จักการให้การตอบแทน สิ่งเหล่านี้จะช่วยให้วัยรุ่นเข้าสู่สังคมและได้รับการชื่นชมจากสังคมเป็นอย่างดี
4. วัยรุ่นจะพัฒนาตนเองจากการเป็นผู้รับไปสู่การเป็นผู้สรรหาด้วยตนเองมากขึ้น (Nonproductive to a more productive orientation) ในวัยเด็กพ่อแม่มักจะเป็นผู้สรรหามาตอบสนองทั้งทางร่างกายและจิตใจ เมื่อเข้าสู่วัยรุ่นเขาเริ่มตระหนักถึงหน้าที่รับผิดชอบ

สิ่งเหล่านี้ทำให้วัยรุ่นเริ่มมีการทบทวน และประเมินตนเองทั้งในเรื่องทักษะ ค่านิยม และจุดมุ่งหมายของตน เพื่อรวบรวมความเป็นตนเอง วัยรุ่นสามารถพัฒนาการ เข้าใจเกี่ยวกับตนเองว่าจะพัฒนาตนเองในแต่ละด้านอย่างไร เช่น การพัฒนาทางด้าน ร่างกาย อารมณ์สังคม สติปัญญา แม้กระทั่งการเข้าใจถึงจิตใจตนเอง วัยรุ่นเป็นช่วงระยะเวลาที่ต้องมีการปรับตัว เพื่อสนองต่อการเปลี่ยนแปลงด้านต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น เช่น การปรับตัวต่อรูปร่างที่เปลี่ยนไป การปรับตัวในการเข้าสังคม การค้นหาเอกลักษณ์แห่งตน เป็นต้น สภาพะการปรับตัวต่อสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ก่อให้เกิดความเครียด ความกังวล และมีความรู้สึก ถูกกดดัน วัยรุ่นที่ประสบความสำเร็จในการปรับตัวจะมีพฤติกรรมที่สังคมยอมรับ และไม่เป็นปัญหา ในขณะที่วัยรุ่นที่ประสบความล้มเหลวในการปรับตัวก็จะนำไปสู่พฤติกรรมที่เป็นปัญหา และมีพฤติกรรมที่เบี่ยงเบนไป(ประไพพรรณ ภูมิวุฒิสาร 2530)

ในปัจจุบันประเทศไทยของเรากำลังอยู่ในระยะเร่งพัฒนาทั้งทางด้านเศรษฐกิจและสังคม รวมทั้งความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีได้เจริญรุดหน้าไปอย่างรวดเร็ว การพัฒนาประเทศนั้นสิ่งที่สำคัญคือ ความต้องการด้านกำลังคนหรือทรัพยากรมนุษย์ พลเมืองที่มีคุณภาพ มีบุคลิกภาพ ที่เหมาะสมกับสภาพสังคมไทย ย่อมเป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาประเทศ โดยเฉพาะเยาวชนที่กำลังจะเข้าสู่วัยรุ่น วัยรุ่นเป็นวัยที่กำลังพัฒนาจากความเป็นเด็กไปสู่การเป็นผู้ใหญ่ ในหลาย ๆ ด้าน ทั้งทางร่างกาย จิตใจ และสังคม วัยรุ่นจึงเป็นวัยที่ควรจะต้องปลูกฝังบุคลิกภาพอันพึงประสงค์ตามที่สังคมปรารถนา และจากการศึกษาเกี่ยวกับลำดับขั้นความต้องการของมนุษย์ตามทฤษฎีของมาสโลว์ โดยสำรวจจากบุคคลแต่ละช่วงอายุ พบว่าบุคคลในช่วงวัยรุ่นให้ความสำคัญต่อความต้องการการเห็นคุณค่าในตนเอง (Esteem Need) สูงกว่าวัยอื่น และทางจิตวิทยาพัฒนาการระยะวัยรุ่นยังเป็นระยะที่บุคคลพัฒนาเอกลักษณ์ (identity) ของตนเอง มีการตรวจสอบและประเมินค่าตนเองทางด้านกายภาพ สังคม และอารมณ์ โดยดูจากบุคคลที่อยู่ใกล้ชิด และสังคม

รวมทั้งต้องการความรู้สึกว่าชีวิตของตนมีคุณค่า การศึกษาความรู้สึกนี้ในบุคคลวัยรุ่นจึงมีความสอดคล้องและเหมาะสม

การเห็นคุณค่าในตนเอง (Self-esteem) เป็นความรู้สึกที่บุคคลมีต่อตนเองเกิดจากการเปรียบเทียบตนตามจริงกับตนในอุดมคติ โดยการประเมินคุณค่าของตนจากลักษณะทางกายภาพ จิตใจ ความเชื่อ ทักษะคติ ค่านิยม ความสามารถทางสติปัญญา และความสามารถในด้านต่าง ๆ นอกจากนี้ การเห็นคุณค่าในตนเอง ยังเกิดจากการยอมรับของบุคคลรอบข้าง ความรู้สึกว่ามีคนรัก การได้รับการยกย่องหรือประสบความสำเร็จ บุคคลที่ประเมินตนในด้านดีจะเห็นคุณค่าของตนเอง แต่ถ้าประเมินตนออกมาในด้านลบ เช่น ไม่มีใครสนใจ ไม่ได้รับการยอมรับ ถูกเหยียดหยามทำอะไรมิสำเร็จ จะเกิดความรู้สึกว่าตนไร้คุณค่า ซึ่งจะมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของบุคคลแตกต่างกัน (Coopersmith 1984, Maslow 1970 อ้างถึงใน กาญจนา พงศ์พฤกษ์, 2516) บุคคลที่มีการเห็นคุณค่าในตนเองสูง จะเป็นบุคคลที่มีความสุข ไม่ค่อยเครียดหรือวิตกกังวล มีความเชื่อมั่นในตนเอง มองตนในด้านดี ยอมรับตัวเองและยอมรับความคิดเห็นของคนอื่น มีมนุษยสัมพันธ์ ชอบการทำหายและปรับตัวได้ดี ส่วนบุคคลที่มีการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ จะไม่ค่อยเชื่อมั่นในตนเอง รู้สึกว่าตนไร้ค่า ไม่มีความสามารถ วิตกกังวล เครียด รู้สึกไม่เป็นสุข ไม่ยืดหยุ่น หลีกเลี่ยงการคบหาสมาคมกับบุคคลอื่น ๆ รู้สึกว่าตนด้อย ขี้อาย มีแนวโน้มจะเป็นโรคจิต โรคประสาทต่างๆ จากที่กล่าวมานี้แสดงให้เห็นว่า ความรู้สึกต่อตนเอง มีความสำคัญต่อบุคคลในการดำเนินชีวิตในสังคมให้เป็นสุข มีกำลังใจและมีความเชื่อมั่นในตนเอง ไม่ท้อแท้กับอุปสรรคต่าง ๆ จนสามารถประสบความสำเร็จในชีวิตได้ ซึ่งเป็นคุณภาพชีวิตที่สังคมต้องการ (Rosenberg 1965; Gurney 1988 อ้างถึงใน พรณี ทรัพย์มากอุดม, 2532)

ดังได้กล่าวแล้วในตอนต้นว่า องค์ประกอบสำคัญประการหนึ่งที่ทำให้คนเห็นคุณค่าในตนเองสูงขึ้นคือ การยอมรับจากสังคมและคนรอบข้าง เช่น พ่อแม่ พี่น้อง และเพื่อน เป็นต้น คนที่ได้รับการได้รับความสนใจ การชื่นชมยกย่องจากคนรอบข้าง มักจะมีการเห็นคุณค่าในตนเองสูงกว่าคนที่ไม่ได้ได้รับความสนใจจากคนอื่นเลย โดยเฉพาะในกลุ่มวัยรุ่น ซึ่งเป็นวัยที่กำลังต้องการความสนใจจากคนรอบข้าง การเป็นคนที่มีคนชื่นชม จะทำให้วัยรุ่นรู้สึกมีความมั่นใจในตนเองมากขึ้นทำให้มีการเห็นคุณค่าในตนเองสูงขึ้น บทบาททางเพศหรือคุณลักษณะความเป็นชาย ความเป็นหญิงในตัวบุคคล มีคุณลักษณะอย่างหนึ่งที่คนรอบข้างสามารถมองเห็นได้ และเป็นคุณลักษณะที่สามารถทำให้คนยอมรับนับถือ ชื่นชม หรือต่อต้านก็ได้ ค่านิยมของสังคมส่วนใหญ่มักต้องการให้บุคคลมีคุณลักษณะที่สอดคล้องกับเพศของตน คือ มีคุณลักษณะความเป็นชายในเพศชาย และมีคุณลักษณะความเป็นหญิง คุณลักษณะที่สอดคล้องกับค่านิยมเช่นนี้ มักจะเป็นที่ชื่นชมของสังคมมากกว่า (สุจิต เพียรชอบ, 2525) ในช่วงวัยรุ่นนี้ กลุ่มเพื่อนจะมีอิทธิพลต่อบทบาททางเพศ

ของวัยรุ่นมากพอสมควร จากงานวิจัยของ Fagott ในปี 1984 เขาพบว่า การแสดงพฤติกรรมตามความคาดหวังของสังคม จะถูกยอมรับจากเพื่อนมากกว่าคนที่แสดงพฤติกรรมของเพศตรงข้าม (มัลลิกา จุลละเกศ, 2508) ดังนั้นบุคคลที่มีบทบาททางเพศสอดคล้องกับค่านิยมของสังคม มักจะมีการเห็นคุณค่าในตนเองสูงกว่า บุคคลที่มีบทบาททางเพศเบี่ยงเบนออกไป

อย่างไรก็ตาม สภาพแวดล้อมในสังคมปัจจุบัน ก็เอื้ออำนวยให้วัยรุ่นเรียนรู้เรื่องเพศมากขึ้น จึงทำให้วัยรุ่นมีทางเลือกในการแสดงออกทางเพศมากขึ้นอันส่งผลให้วัยรุ่นได้รับรู้ และยอมรับความสัมพันธ์ที่เกิดจากการที่บุคคลมีพฤติกรรมเบี่ยงเบนไป เช่น พฤติกรรมรักร่วมเพศ (Homosexual Behavior)

ด้วยเหตุผลดังกล่าว ข้าพเจ้าจึงเห็นว่า การเปรียบเทียบประเด็นการเห็นคุณค่าในตนเองของวัยรุ่นชายไทยที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศและวัยรุ่นชายไทยที่มีพฤติกรรมรักต่างเพศ เป็นประเด็นที่น่าสนใจ และน่าศึกษาค้นคว้า

โดยปกติทั่วไป มนุษย์จะมีความรักและความสัมพันธ์ทางเพศกับเพศตรงข้ามกับตน ซึ่งเรียกว่า รักต่างเพศ (heterosexual) แต่ในขณะเดียวกันก็จะมีส่วนหนึ่งที่มีพฤติกรรมแตกต่างออกไป คือหันไปรักคนเพศเดียวกับตน อาจเป็นชายกับชายหรือหญิงกับหญิง ซึ่งเรียกว่า รักร่วมเพศ (homosexual)

รักร่วมเพศได้มีมานานแล้ว ไม่ใช่สิ่งใหม่ที่เพิ่งเกิดขึ้น ดังที่พบหลักฐานจากภาพวาดหรือข้อเขียนสมัยโบราณ ภาพแกะสลักบนแผ่นโลหะในยุคโบราณของอียิปต์ กรีก และโรมัน (อุดมศิลป์ ศรีแสงนาม, 2524) บุคคลสำคัญในประวัติศาสตร์อย่างอริสโตเติล จูเลียต ซีซาร์ อะเล็กซานเดอร์มหาราช ไชคอฟสกี และ ไมเคิล แองเจโล ล้วนเป็นที่ร่ำลือว่าเคยเป็นรักร่วมเพศด้วยกันทั้งนั้น (ชุมศักดิ์ พุกษาพงษ์, 2529)

สำหรับรักร่วมเพศในประเทศไทยนั้นในสมัยโบราณไม่ปรากฏหลักฐานให้เห็นมากมาย แต่พอจะมีร่องรอยให้เห็นจากจิตรกรรมฝาผนังในวัดคงคาราม ราชบุรี ที่จะมีเรื่องราวเกี่ยวกับรักร่วมเพศอยู่ทั่ว ๆ ไป (อริน พินิจวรารักษ์, 2527)

การยอมรับหรือปฏิเสธรักร่วมเพศนั้นขึ้นอยู่กับแต่ละยุคแต่ละสังคม ในสมัยอียิปต์โบราณและกรีกโบราณไม่ถือว่ารักร่วมเพศเป็นเรื่องน่าอับอาย กรีกโบราณจะยกย่องว่าพวกรักร่วมเพศเป็นชนกล้าหาญและเข้มแข็ง และยังถือว่าเป็นการแสดงความรักที่สูงส่งกว่าธรรมดาอีกด้วย (อุดมศิลป์ ศรีแสงนาม, 2524) ญี่ปุ่นสมัยก่อนถือว่ารักร่วมเพศเป็นสิ่งปกติและถือปฏิบัติในหมู่ชาмуไร

ในสังคมตะวันตกที่นับถือศาสนาคริสต์ถือว่าพฤติกรรมรักร่วมเพศเป็นความผิดและเป็นบาป (วิฑูรย์ อึ้งประพันธ์, 2529) กลางศตวรรษที่ ๔ จักรพรรดิคอนสตันตินได้ยอมรับคริสต์ศาสนา เป็นศาสนาประจำรัฐ ซึ่งก็ได้ถือว่ารักร่วมเพศเป็นเรื่องเสื่อมเสียด้วย โดยถือเป็นความผิดอาญา ร้ายแรง ผู้ประพฤติดังกล่าวต้องถูกลงโทษด้วยการถูกเผาไฟทั้งเป็น (พัชรวัลย์ กำเนิดเพชร 2530 อ้างถึงใน สุจิตรา อูสาหะ 2534)

สำหรับในประเทศไทยได้มีหลักฐานทางศาสนาว่า ได้ปฏิเสธผู้มีความประพฤติรักร่วมเพศไว้ในประวัติศาสตร์ไทยถูกมองว่าเป็นพฤติกรรมที่น่ารังเกียจ อภัยศ เสื่อมเสีย ถือว่าเป็นพฤติกรรมที่ขัดต่อบรรทัดฐานทางสังคมและกฎหมาย อันได้แก่ กฎมณเฑียรบาล ซึ่งบัญญัติไว้ในกฎหมาย ตราสามดวง ในสมัยรัชกาลที่ 1 และกฎหมายลักษณะอาญา ร.ศ. 127 ในสมัยรัชกาลที่ 5 (วิฑูรย์ อึ้งประพันธ์ 2523)

อย่างไรก็ตาม เมื่อยุคสมัยเปลี่ยนไป และวัฒนธรรมต่าง ๆ ที่เปลี่ยนไปตามกาลเวลา ทำให้พฤติกรรมรักร่วมเพศไม่ได้ถูกบัญญัติว่าเป็นพฤติกรรมที่ผิดกฎหมายในสังคมไทยอีก กฎหมายไทยยังเปิดช่องว่างอยู่สำหรับรักร่วมเพศโดยมิได้บัญญัติไว้ในกฎหมายมาตราใด แต่พฤติกรรมดังกล่าวก็ถือว่าเป็นพฤติกรรมที่เบี่ยงเบนไปจากบรรทัดฐานของสังคม ทำให้มาตรฐานของสังคมเสียไป บุคคลผู้เป็นรักร่วมเพศจะประสบกับปัญหาหลายด้าน ทั้งด้านการยอมรับจากสังคม ปัญหาด้านจิตใจ ครอบครัว และอาจเป็นช่องทางติดต่อกับโรคร้าย คือ เอดส์ (Aids: Acquired Immune Deficiency Syndrome)

ถึงแม้ว่าคนรักร่วมเพศชายจะประสบปัญหาอย่างหนักหน่วงทั้งด้านการยอมรับจากสังคม ปัญหาด้านจิตใจ ครอบครัว และโรคร้าย แต่จำนวนคนกลุ่มรักร่วมเพศไม่ได้มีขนาดเล็กกลงเลย บีเบอร์ (Beiber) ผู้ศึกษาเรื่องเกย์มานานกว่า 20 ปี พบตัวเลขเฉลี่ยของคนรักร่วมเพศว่าปัจจุบันมีจำนวนเกย์ 5 % ของผู้ชายทั้งโลก คำนวณง่าย ๆ คือ ในจำนวนผู้ชาย 20 คนจะเป็นเกย์ 1 คน

สำหรับประเทศไทย จากการสำรวจในปี 2541 ของ น.พ.สมนึก วิบูลาเสธ อดีตนายกสมาคมต่อต้านการโรคแห่งประเทศไทย ประมาณไว้ว่า ในประชากรไทยจำนวน 50 ล้านคน จะมีเกย์ปะปนด้วย ประมาณ 500,000 คน ซึ่งนายแพทย์อุดมศิลป์ ศรีแสงนาม ได้เผยแพร่ผลศึกษาวิจัยว่า เกย์นั้นอยู่ในทุกฐานะทุกระดับ ตั้งแต่ระดับปริญญาเอก ระดับอธิบดีนายพล จนกระทั่งคนระดับรากหญ้าความรู้ป.4ไม่สามารถอ่านออกเขียนได้ อาศัยในเมืองหลวงจนถึงชนบท

ปัญหารักร่วมเพศควรได้รับความสนใจมากเป็นพิเศษในวัยรุ่นโดยเฉพาะเพศชาย เพราะจากการศึกษาพบว่า คนไข้มีปัญหารักร่วมเพศที่มาขอรับบริการจากศูนย์สุขภาพจิตวิทยา มีอายุระหว่าง 20 – 30 ปี มากที่สุดและ 73% เป็นเพศชาย รองลงมาคืออายุระหว่าง 15 – 18 ปี (ณรงค์ศักดิ์ ตะละภัก) และเนื่องจากวัยรุ่นเป็นวัยที่มีการเปลี่ยนแปลงทั้งทางด้านร่างกาย อารมณ์ สังคมและสติปัญญา ซึ่งการเปลี่ยนแปลงเหล่านี้ทำให้วัยรุ่นมีอารมณ์อ่อนไหว ได้รับอิทธิพลจากสังคมและสิ่งแวดล้อมได้ง่าย นอกจากนี้ อีริคสัน กล่าวว่า วัยรุ่นแต่ละคนจะประสบปัญหาในเอกลักษณ์ของตนเอง วัยรุ่นต้องการแสวงหาเอกลักษณ์ประจำตน (Identity) โดยการสร้างมโนภาพแห่งตน (Self-Image) ที่ต่อเนื่องจากอดีตไปสู่การกระทำในอนาคต จากการแปลความหมายในทุก ๆ สิ่งที่คุณรู้สึกและรับรู้เกี่ยวกับตนเองทั้งหมดผสมผสานกับสิ่งที่คุณอื่นคิดเกี่ยวกับตัวเขาอย่างคงที่และสอดคล้องกัน ซึ่งถ้าวัยรุ่นผ่านพ้นภาวะนี้ไปโดยสร้างความรู้สึกเป็นเอกลักษณ์ได้อย่างมั่นคง ก็จะเป็นเครื่องมือช่วยในการพัฒนาไปสู่ความเป็นผู้ใหญ่ แต่วัยรุ่นในสังคมปัจจุบันอยู่ในสภาพที่ถูกรุกรานทำให้เกิดความตื่นตัวต่อความต้องการทางเพศ นับตั้งแต่การ์ตูน นวนิยาย หรือภาพยนตร์จากต่างประเทศ ประกอบกับการขาดความรู้ความเข้าใจอันถูกต้องเหมาะสมในเรื่องเพศ ทำให้วัยรุ่นเกิดความสับสนในบทบาททางเพศ (Bisexual Diffusion) ไม่สามารถที่จะแสดงลักษณะและบทบาททางเพศให้ถูกต้องตามที่สังคมยอมรับได้ ซึ่งได้แก่พฤติกรรมรักร่วมเพศนั่นเอง

ในปัจจุบันเราจะสังเกตเห็นว่ามีคนรักร่วมเพศมากขึ้นในสังคม ซึ่งจริง ๆ แล้วจำนวนนั้นอาจจะเท่าเดิม แต่เนื่องจากปัจจุบันคนรักร่วมเพศกล้าเปิดเผยตัวเองมากขึ้น เราจึงพบได้บ่อยและรู้สึกว่าคนรักร่วมเพศมีจำนวนมากขึ้นกว่าเดิม

ดร.ไพฑูรย์ เครือแก้ว กล่าวว่า สื่อสารมวลชนไม่ว่าในรูปของสิ่งตีพิมพ์ การกระจายเสียง หรือการกระจายภาพทางโทรทัศน์ ภาพยนตร์ ล้วนมีผลต่อกลุ่มคนรักร่วมเพศ ในแง่ที่ทำให้คนส่วนหนึ่งมีความกล้าในการเปิดเผยตนมากขึ้นเพราะมีตัวอย่างให้เห็น และทราบว่ามีคนอื่นไม่น้อยที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศเหมือนตน ความอับอายที่จะประกาศตนจึงลดน้อยลง (ไพฑูรย์ เครือแก้ว, 2525 อ้างถึงใน อริน พินิจวรารักษ์, 2527)

ปัจจุบันเรื่องรักร่วมเพศกำลังเป็นที่สนใจและกล่าวถึงทั้งจากสาธารณชนและบรรดาสื่อมวลชนอย่างแพร่หลาย ท่าทีของสังคมที่มีต่อรักร่วมเพศได้เปลี่ยนแปลงไปมาก

สมาคมจิตแพทย์อเมริกาได้ประกาศว่า พวกรักร่วมเพศไม่ใช่คนผิดปกติแต่อย่างใด จะถือว่าผิดปกติก็ต่อเมื่อพฤติกรรมของเขานำมาซึ่งปัญหายุ่งยากทางจิตใจ เป็นอุปสรรคในการดำเนินชีวิต มีอาการซึมเศร้าคิดฆ่าตัวตาย หรือไม่พอใจกับสภาพของตน (สมภพ เรื่องตระกูล, 2524) และการยอมรับคนรักร่วมเพศก็มีมากขึ้นเรื่อย ๆ เช่น ในอเมริกาได้ยอมรับคนรักร่วมเพศเป็นตำรวจครั้งแรกในรัฐซานฟรานซิสโก (ชุมศักดิ์ พุกษาพงษ์, 2529)

เรื่องราวเกี่ยวกับรักร่วมเพศซึ่งเคยเป็นเรื่องที่น่าอับอายต้องปกปิดนั้น ปัจจุบันก็ไม่ใช่ว่าเรื่องลึกลับอีกต่อไป เดียวนี้เราจะรับรู้ได้เห็นเรื่องราวเกี่ยวกับรักร่วมเพศปรากฏตามสื่อมวลชนชนิดต่าง ๆ มีการให้สัมภาษณ์ของคนที่รักร่วมเพศหลายคนที่เปิดเผยตนเอง ลงในหนังสือพิมพ์ นิตยสาร หรือทางโทรทัศน์ ซึ่งล้วนเป็นผู้ที่ประสบความสำเร็จในชีวิต ได้รับการยอมรับและยกย่องจากสังคม

นอกจากนี้ยังมีการแสดงออกทางโทรทัศน์ เป็นตัวละคร พิธีกร ดาราหรือนักแสดงและในนิตยสาร ละคร หรือภาพยนตร์ ก็จะมีคนรักร่วมเพศเป็นตัวแสดงร่วมอยู่ด้วย ในฐานะตัวเอกบ้างตัวประกอบบ้าง นอกจากนี้ก็ยังมีหนังสือ นิตยสาร ภาพยนตร์หรือละคร ที่เสนอเรื่องราวของคนรักร่วมเพศออกมาเผยแพร่อย่างกว้างขวาง

การเผยแพร่เรื่องราวเกี่ยวกับรักร่วมเพศทางสื่อมวลชน ซึ่งอาจเป็นการเสนอแนวคิดของพวกคนรักร่วมเพศเองหรือเสนอความรู้สึกนึกคิดของคนทั่วไปที่มีต่อรักร่วมเพศ ทั้งในทางเห็นอกเห็นใจหรือเยาะเย้ยนั้น จะทำให้บุคคลได้รับรู้ถึงความคิดและพฤติกรรมของคนรักร่วมเพศ และทำให้เกิดความรู้ ความเข้าใจ ความเห็นอกเห็นใจ ลดอคติหรือความรังเกียจ เดียดฉันท์ลง เห็นว่าเป็นเรื่องปกติธรรมดา ซึ่งนำไปสู่การมีทัศนคติที่ดีและยอมรับบุคคลรักร่วมเพศในที่สุด และเมื่อบุคคลดังกล่าวได้รับการยอมรับจากสังคม ก็น่าจะมีระดับการเห็นคุณค่าในตนเองที่สูงขึ้น

จากข้อมูลเบื้องต้นจะเห็นได้ว่าวัยรุ่นที่อยู่ในกลุ่มรักร่วมเพศมีจำนวนไม่น้อยและวัยรุ่นกลุ่มนี้ก็ต้องพัฒนาเป็นกำลังของประเทศชาติต่อไปดังนั้นในการวิจัยครั้งนี้ จึงได้เปรียบเทียบการเห็นคุณค่าในตนเองของเด็กวัยรุ่นชายไทยในปัจจุบันที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศกับเด็กวัยรุ่นชายไทยที่มีพฤติกรรมรักต่างเพศเพื่อเป็นแนวทางให้ผู้เกี่ยวข้องกับผู้วัยรุ่นได้พัฒนาและส่งเสริมให้บุคคลวัยรุ่นที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศเกิดการเห็นคุณค่าในตนเอง อันเป็นบุคลิกภาพที่พึงปรารถนา ซึ่งจะส่งผลต่อการพัฒนาสังคมและประเทศชาติต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อเปรียบเทียบการเห็นคุณค่าในตนเองของเด็กวัยรุ่นชายไทยที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศกับเด็กวัยรุ่นชายไทยที่มีพฤติกรรมรักต่างเพศ

สมมติฐานการวิจัย

เด็กวัยรุ่นชายที่มีพฤติกรรมรักต่างเพศ จะมีระดับคะแนนการเห็นคุณค่าในตนเองสูงกว่าเด็กวัยรุ่นชายที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ

ขอบเขตของการวิจัย

1. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา ได้แก่ นักศึกษาวัยรุ่นชายที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศอายุระหว่าง 18-21 ปี จำนวน 60 คน และนักศึกษาวัยรุ่นชายที่มีพฤติกรรมรักต่างเพศอายุระหว่าง 18-21 ปี จำนวน 60 คน โดยสุ่มจากมหาวิทยาลัยรังสิต มหาวิทยาลัยกรุงเทพ และมหาวิทยาลัยหอการค้าไทย รวมกลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้น จำนวน 120 คน

1. ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา

ลักษณะพฤติกรรมทางเพศ ได้แก่ รักร่วมเพศและรักต่างเพศ

คะแนนการเห็นคุณค่าในตนเอง (Self-Esteem)

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

1. การเห็นคุณค่าในตนเอง (Self-Esteem) หมายถึง การที่บุคคลพิจารณาประเมินคุณค่าตนเอง โดยการตรวจสอบการกระทำ ความสามารถและการประสบผลสำเร็จ การทำให้บุคคลยอมรับตนเอง ซึ่งวัดได้จากแบบสอบถามการเห็นคุณค่าในตนเองของคูเปอร์สมิธ (Coopersmith Self-Esteem Inventory : Adult Form)

2. วัยรุ่น หมายถึง นักศึกษาเพศชายที่มีอายุระหว่าง 18-21 ปี จากมหาวิทยาลัยรังสิต มหาวิทยาลัยกรุงเทพ และมหาวิทยาลัยหอการค้าไทย

3. วัยรุ่นชายที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ หมายถึง นักศึกษาเพศชายที่มีอายุระหว่าง 18-21 ปี ที่มีความรักความสนใจ และต้องการจะมีพฤติกรรมด้านความสัมพันธ์ทางเพศกับเพศเดียวกัน หรือเคยมีพฤติกรรมด้านความสัมพันธ์ทางเพศกับเพศเดียวกันมาแล้ว โดยเป็นประเภทที่ยอมรับและไม่ปกปิดความเป็นรักร่วมเพศ

4. วัยรุ่นชายที่มีพฤติกรรมรักต่างเพศ หมายถึง นักศึกษาเพศชายที่มีอายุระหว่าง 18-21 ปี ที่มีความรัก ความสนใจในเพศตรงข้าม อาจจะเคยหรือไม่เคยมีพฤติกรรมด้านความสัมพันธ์ทางเพศกับต่างเพศมาแล้ว แต่ไม่เคยมีพฤติกรรมด้านความสัมพันธ์ทางเพศกับเพศเดียวกัน

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ทราบถึงระดับการเห็นคุณค่าในตนเองของวัยรุ่นชายรักร่วมเพศและวัยรุ่นชายรักต่างเพศในปัจจุบัน

2. การเข้าใจถึงระดับการเห็นคุณค่าในตนเองของวัยรุ่นชายรักร่วมเพศ จะเป็นแนวทางสำหรับ พ่อแม่ ครู อาจารย์ ผู้ปกครองและบุคคลที่ทำงานเกี่ยวข้องกับวัยรุ่นในการช่วยเหลือ วัยรุ่นที่มีปัญหา รักร่วมเพศ ให้ดำรงชีวิตอยู่ในสังคมอย่างมีประสิทธิภาพ

3. ผลของการศึกษาค้นคว้า สามารถทำให้ผู้ที่เกี่ยวข้องกับบุคคลวัยรุ่นใช้เป็นแนวทางในการปรับปรุงและปลูกฝังการเห็นคุณค่าในตนเองให้ติดกับบุคคลวัยรุ่น อันเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาตนเองของบุคคลวัยรุ่นและสังคมต่อไป
4. ผลของการศึกษาค้นคว้า สามารถใช้เป็นพื้นฐานสำหรับงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเห็นคุณค่าในตนเองต่อไป
5. ข้อมูลที่ได้จากการวิจัยครั้งนี้ จะเป็นพื้นฐานในการวิจัยเกี่ยวกับวัยรุ่นร่วมเพศในด้านอื่น ๆ ต่อไป

แนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

แนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเห็นคุณค่าในตนเอง

การเห็นคุณค่าในตนเอง เป็นการตัดสินคุณค่าของตน (self) แต่แสดงออกมาให้เห็นในรูปของทัศนคติที่คนนั้นมีต่อตนเอง การเห็นคุณค่าในตนเองเป็นส่วนหนึ่งของมโนภาพแห่งตน คิงเมเยอร์ (นารา ธีรเนตร 2528 อ้างอิงมาจาก Dinkmeyer 1865) กล่าวว่า ปรัชญาที่เกี่ยวกับมโนภาพแห่งตนในเรื่องความนึกคิดว่าตนเองนั้นคือใคร การเห็นคุณค่าในตนเองย่อมเป็นผลมาจากการกระทำ และการมองดูตนเองในฐานะที่เป็นมนุษย์คนหนึ่ง

มโนภาพแห่งตน (Self-concept) มีลักษณะเป็นหน่วยรวมของความคิดที่มีระบบ ประกอบด้วยการรับรู้คุณลักษณะของสิ่งที่เป็น "ตัวฉัน" และการรับรู้ความสัมพันธ์ที่ "ตัวฉัน" มีกับผู้อื่นและสิ่งอื่น รวมทั้งค่านิยมต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการรับรู้เหล่านี้เป็นกระบวนการที่เกิดขึ้นได้ทั้งในขณะที่รู้ตัวและไม่รู้ตัว การรับรู้ตนเองจะเป็นในแง่ของความสามารถคุณค่า ค่านิยม ข้อจำกัด ฯลฯ จึงเป็นรายละเอียดของเนื้อหาที่บุคคลใช้เพื่อชี้บอกรวมชาติของตนเอง และใช้ในการเปรียบเทียบกับผู้อื่น โดยอาศัยประสบการณ์ของการปฏิสัมพันธ์ทางสังคมกับบุคคลรอบข้างในการรับรู้ว่าคุณค่าสามารถทำอะไรได้บ้าง มโนภาพแห่งตนจึงเป็นเรื่องความคิดต่าง ๆ เกี่ยวกับลักษณะของตนเองซึ่งอาจไม่ตรงกับที่เป็นจริง (Cathour and Morse 1977; Rogers 1959 อ้างถึงใน พรณี ทวีพยมักอุดม, 2532)

จากการมีมโนภาพต่อตนเอง บุคคลจะประเมินมโนภาพแห่งตนออกมาเป็นการเห็นคุณค่าในตนเอง ซึ่งเป็นกระบวนการตัดสินคุณค่าจากการตรวจสอบตนเองด้านผลงานความสามารถ และคุณลักษณะต่าง ๆ นำมาเปรียบเทียบกับมาตรฐานและค่านิยมส่วนบุคคลแล้วตัดสินใจออกมาเป็น

คุณค่าของตน ความรู้สึกต่อตนเองอาจเป็นไปโดยรู้ตัวหรือไม่รู้ตัว แต่จะแสดงออกให้บุคคลอื่นเห็นได้ด้วยลักษณะท่าทาง หรือการแสดงออกทางพฤติกรรมภายนอก การเห็นคุณค่าในตนเองเกิดขึ้นจากการมีประสบการณ์ เรื่องความสำเร็จ และการกระทำต่าง ๆ ได้บรรลุตามเป้าหมาย ส่งผลให้ได้รับคำชมเชยจากพ่อแม่หรือคนอื่น ๆ เป็นการสะสมความพึงพอใจต่อตนเองทีละน้อย กลายเป็นความรู้สึกเชื่อมั่นถึงความสามารถที่จะก้าวไปให้ถึงคุณค่า (value) ที่ได้ตั้งไว้ ถ้าทำสำเร็จก็จะเกิดความพอใจในตนเอง และเห็นคุณค่าในตนเองในที่สุด (Branden 1981)

จากการศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับการเห็นคุณค่าในตนเอง (self-Esteem) ได้มีผู้ให้คำจำกัดความและความหมายของคำว่า การเห็นคุณค่าในตนเองไว้คล้ายคลึงกัน ดังจะยกมากล่าวพอสังเขปดังนี้

คูเปอร์สมิธ (Coopersmith, 1984) ได้ให้ความหมายของการเห็นคุณค่าในตนเองไว้ว่าเป็นการประเมินคุณค่าของตนเอง แสดงถึงทัศนคติทั้งทางด้านบวกหรือลบ เป็นการตัดสินคุณค่าแห่งตน ทำให้บุคคลนั้นรู้สึกว่าจะตนมีความสามารถ ความสำคัญ ประสบความสำเร็จ และมีคุณค่า ซึ่งสังเกตได้จากคำพูดและพฤติกรรมที่แสดงออก

นิพนธ์ แจ้งเอี่ยม (นิพนธ์ แจ้งเอี่ยม, 2519) ได้ให้ความหมายของการเห็นคุณค่าในตนเองว่าเป็นการพิจารณาตัดสินค่าของตนเองตามความรู้สึกและทัศนคติต่อตนเองของบุคคลในเรื่องการประสบความสำเร็จ หรือ ความล้มเหลว การปฏิเสธตนเอง การยอมรับตนเอง การพึ่งตนเอง คิดว่าตนเองมีคุณค่าในสังคมตลอดจนการได้รับการยอมรับจากสังคม จากบิดามารดา ผู้อาวุโสหรือผู้มีอำนาจเหนือกว่า

จากที่กล่าวมาทั้งหมดนี้สรุปได้ว่า การเห็นคุณค่าในตนเอง หมายถึง การประเมินคุณค่าของตนเองในด้านความสามารถ ความสำเร็จตามเป้าหมายที่ได้ตั้งไว้ ทำให้ตนเองมีความรู้สึกว่าเป็นบุคคลที่มีคุณค่ามีความสามารถ ประสบความสำเร็จ เป็นที่ยอมรับทั้งของตนเองและบุคคลรอบข้าง

มาสโลว์ (Maslow, 1970) กล่าวถึง การเห็นคุณค่าในตนเองไว้ว่า เป็นความต้องการที่สำคัญ และเข้าใจยากที่สุด เพราะต้องขึ้นกับองค์ประกอบที่สำคัญต่าง ๆ มากมาย การเห็นคุณค่าในตนเองมีความสัมพันธ์กับความต้องการความรักและการเป็นเจ้าของ ความต้องการนี้ประกอบด้วยความนับถือตนเอง เชื่อมั่นในตนเอง มีความสามารถและการได้รับการนับถือ เห็น

คุณค่าและหากได้รับการพัฒนาการเห็นคุณค่าในตนเองขึ้นไปอีก ก็จะเข้าสู่ขั้นบรรลุดัชนีธรรมแห่งตน ซึ่งเป็นความต้องการขั้นสูงสุดของมนุษย์

มาสโลว์ แบ่งการเห็นคุณค่าในตนเองเป็น 2 ส่วนคือ

1. การเห็นคุณค่าในตนเองจากการยอมรับของตนเอง นับถือตนเอง (self-respect) คือ การพึงพอใจในตนเอง มีความเข้มแข็ง มีความสามารถ มีความชื่นชมตนเอง มีความเชื่อมั่นและมีความเป็นอิสระ
2. การเห็นคุณค่าในตนเองจากการยอมรับของคนอื่น (esteem from others) คือ การมีเกียรติ มีชื่อเสียง มีตำแหน่ง อำนาจ การได้รับการยอมรับ เป็นที่ยกย่องของสังคม

คูเปอร์สมิท (Coopersmith, 1984) แบ่งองค์ประกอบที่มีผลต่อการพัฒนาการเห็นคุณค่าในตนเองไว้ 4 ข้อคือ

1. การได้รับการยอมรับนับถือจากบุคคลรอบ ๆ ข้าง
2. การประสบความสำเร็จในชีวิต ตามสถานภาพของตนในสังคม
3. ความพยายามที่จะให้ได้มาในสิ่งที่ตนเองต้องการ ความทะเยอทะยาน
4. ขอบเขตความสามารถที่จะวัดผลกระทบต่อบุคคล เพื่อให้เกิดภาวะสมดุล

องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อการเห็นคุณค่าในตนเอง

จากการศึกษาเกี่ยวกับองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อการเห็นคุณค่าในตนเองของคูเปอร์สมิท (Coopersmith, 1984) พบว่า องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อการเห็นคุณค่าในตนเองมี 2 ประเภท คือ องค์ประกอบภายในตนเองและองค์ประกอบภายนอกตนเอง

1. องค์ประกอบภายในตนเอง คือลักษณะเฉพาะของบุคคลแต่ละคนที่มีผลทำให้การเห็นคุณค่าในตนเองของบุคคลแต่ละคนแตกต่างกัน ซึ่งประกอบด้วย

ลักษณะทางกายภาพ (Physical Attributes) เช่น ความสวยงามของรูปร่างหน้าตา ความคล่องแคล่วว่องไว บุคคลที่มีลักษณะทางกายภาพดี จะมีความเห็นคุณค่าในตนเองมากกว่าบุคคลที่มีลักษณะทางกายภาพที่ด้อย อย่างไรก็ตาม ลักษณะทางกายภาพใด ๆ จะส่งผลต่อความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองหรือไม่เพียงใด ยังขึ้นอยู่กับค่านิยมของสังคมนั้น ๆ อีกด้วย นอกจากนี้ยังมี สมรรถภาพ ความสามารถและผลงาน (General capacity, Ability and Performance) ซึ่งองค์ประกอบทั้ง 3 มีความสัมพันธ์ระหว่างกัน และมีผลต่อการเห็นคุณค่าในตนเองโดยจะเป็นตัวบ่งชี้ถึงความสำเร็จหรือความล้มเหลวในสิ่งที่กระทำ โดยจะมีเรื่องสติปัญญาเข้ามาเกี่ยวพันด้วยโดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ที่อยู่ในวัยเรียน ซึ่งจะหมายถึง

ถึงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สถิติปัญหาจะมามีผลต่อสมรรถภาพและผลการเรียนของนักเรียนด้วย อันจะนำไปสู่การเพิ่มความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง

1.3 ภาวะทางอารมณ์ (Affective states) เป็นภาพสะท้อนให้เห็นถึงความรู้สึกเห็นคุณค่า ความเป็นสุข ความวิตกกังวล หรือภาวะอื่นที่อยู่ในตัวบุคคล อันเป็นผลสืบเนื่องมาจากการประเมินถึงสิ่งที่ตนประสบและเป็นผลมาจากการมีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่น แล้วมีผลต่อการประเมินตนเองในเวลาต่อมา บุคคลที่ประเมินตนเองในทางที่ดีจะมีความรู้สึกพึงพอใจ มีความสุขในทางตรงกันข้ามบุคคลที่ประเมินตนเองในทางไม่ดี ไม่พอใจในชีวิตของตน และหมดหวังในอนาคต

1.4 ค่านิยมส่วนตัว (self-values) โดยทั่วไปบุคคลจะให้ความพอใจในสิ่งต่างๆ แตกต่างกันไป บุคคลมีแนวโน้มจะใช้ค่านิยมของสังคม เป็นตัวตัดสินการเห็นคุณค่าของตนเอง ถ้าค่านิยมของตนเองสอดคล้องกับสังคม จะทำให้การเห็นคุณค่าในตนเองเพิ่มขึ้น แต่ถ้าค่านิยมของตนเองไม่สอดคล้องกับสังคม การเห็นคุณค่าในตนเองจะต่ำลง

1.5 ความปรารถนาของบุคคล (Aspiration) การตัดสินการเห็นคุณค่าในตนเองของบุคคลเกิดจากการเปรียบเทียบผลงาน และความสามารถของตนเองกับเกณฑ์ความสำเร็จที่ตนเองได้ตั้งไว้ ถ้าผลงานและความสามารถไม่เป็นไปตามเกณฑ์ บุคคลจะคิดว่าตนเองไร้ค่า

1.6 เพศ (Sex) สังคมและวัฒนธรรมส่วนใหญ่ จะให้ความสำคัญกับเพศชาย การประสบความสำเร็จของเพศชายมักจะถูกมองว่าเกิดจากความสามารถ แต่ถ้าเป็นหญิงกลับถูกมองว่าเป็นเพราะความพยายามหรือความโชคดี ดังนั้นจึงพบว่าส่วนใหญ่เพศชายมีการเห็นคุณค่าในตนเองสูงกว่าเพศหญิง แต่อย่างไรก็ตามทัศนคติต่อผู้หญิงและระดับการเห็นคุณค่าในตนเองมีความแตกต่างระหว่างวัฒนธรรมด้วย

1.7 ปัญหาต่าง ๆ และโรคภัยไข้เจ็บ (Problems and Pathology) ได้แก่ปัญหาสุขภาพจิตทั่ว ๆ ไป อาการทางกายที่มีสาเหตุมาจากจิตใจ (Psychosomatic symptoms) กล่าวคือ ผู้ที่มีปัญหาดังกล่าวสูงจะมีการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ และจะแสดงออกมาในรูปความวิตกกังวล มีความทุกข์ ส่วนผู้ที่มีปัญหาดังกล่าวน้อย จะมีการเห็นคุณค่าในตนเองสูง

2. องค์ประกอบภายนอกตนเอง คือสภาพแวดล้อมภายนอกที่บุคคลมีปฏิสัมพันธ์ด้วย ซึ่งจะส่งผลให้เกิดการเห็นคุณค่าในตนเองที่แตกต่างกัน ซึ่งประกอบด้วย

2.1 ความสัมพันธ์กับครอบครัว และ พ่อแม่ ความสัมพันธ์ระหว่างพ่อแม่และลูกเป็นสิ่งที่มีความหมายมาก ดังนั้น ประสบการณ์ที่บุคคลได้รับจากความสัมพันธ์ภายในครอบครัว จึงเป็นรากฐานที่สำคัญในชีวิต เด็กที่ได้รับความรัก ความอบอุ่น สนับสนุน ให้กำลังใจให้สิทธิเสรีภาพในการกระทำของเด็กกระเบียบกฎเกณฑ์ที่พ่อแม่ใช้ปกครองลูกและการจัดการดูแลให้เด็กมีอิสระใน

ขอบเขตที่กำหนด สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้จะทำให้เด็กสามารถพัฒนาการเห็นคุณค่าในตนเองได้

2.2 โรงเรียนและการศึกษา เป็นสถานที่ที่พัฒนาการเห็นคุณค่าในตนเองต่อจากบ้าน โรงเรียนมีหน้าที่ช่วยให้นักเรียนเกิดความรู้สึกเชื่อมั่นในทักษะ ความสามารถและการเห็นคุณค่าในตนเองเมื่ออยู่ในชั้นเรียน เช่น ครูเปิดโอกาสให้นักเรียนทำกิจกรรมต่าง ๆ ได้อย่างอิสระ ซึ่งไม่ขัดกับกฎระเบียบที่โรงเรียนได้กำหนดไว้ การฝึกนักเรียนให้แก้ไขปัญหาดังต่าง ๆ เพื่อส่งเสริมให้เด็กมีความมั่นใจในตนเอง

สถานภาพทางสังคมเป็นการเปรียบเทียบตนเองกับบุคคลอื่น โดยพิจารณาจาก อาชีพตำแหน่ง การงาน บทบาททางสังคม สถานะทางเศรษฐกิจ วงศ์ตระกูล เป็นต้น บุคคลที่มาจากสถานภาพทางสังคมสูง จะได้รับการปฏิบัติที่ทำให้เขารู้สึกมีคุณค่าในตนเองสูง กว่าบุคคลที่มาจากสถานภาพทางสังคมระดับปานกลางหรือต่ำ อย่างไรก็ตามจากการศึกษาพบว่า สถานภาพทางสังคมมีความสัมพันธ์กับการเห็นคุณค่าในตนเองไม่ค่อยเด่นชัดนัก เพราะบุคคลที่มาจากสถานภาพทางสังคมในระดับต่ำอาจมีการเห็นคุณค่าในตนเองระดับสูงได้

2.4 สังคมและกลุ่มเพื่อน การที่บุคคลมีปฏิสัมพันธ์กับสังคมและเพื่อนจะช่วยในการพัฒนาการเห็นคุณค่าในตนเอง การที่บุคคลไม่ได้รับการยอมรับ ไม่เป็นที่ประทับใจในกลุ่มเพื่อน จะทำให้ความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ ซึ่งจะมีผลทำให้เป็นคนที่ยึดขี้ขม ชอบเก็บตัว และไม่เป็นที่ไว้วางใจของเพื่อน

ความสำคัญของการเห็นคุณค่าในตนเองของวัยรุ่น

วัยรุ่นเป็นช่วงที่บุคคลกำลังเปลี่ยนบทบาทจากเด็กไปสู่ความเป็นผู้ใหญ่ ในช่วงระยะนี้จึงเป็นช่วงที่เด็กจะต้องเผชิญปัญหาการเปลี่ยนในทุก ๆ ด้าน ลักษณะเด่นที่ปรากฏชัดในวัยรุ่นคือ

1. วัยรุ่นจะมีการเปลี่ยนแปลงทั้งทางร่างกาย อารมณ์ ความรู้สึก ความคิด ความสนใจ
2. วัยรุ่นต้องการอิสระ อยากแสดงความสามารถ อยากพึ่งตนเอง
3. วัยรุ่นเป็นวัยที่ต้องเผชิญกับปัญหาในการปรับตัว การแสดงท่าทีและบทบาทต่าง ๆ ทางสังคม

4. วัยรุ่นเป็นวัยแห่งการเสริมสร้าง ทั้งนี้เนื่องมาจากการเปลี่ยนแปลงในทุก ๆ ด้าน ทั้งด้านร่างกาย ความคาดหวังของบิดา มารดา และสังคม จึงทำให้วัยรุ่นต้องการ การเสริมสร้างในทุกๆทาง เพื่อเป็นที่ยอมรับของผู้อื่น

จากที่กล่าวมาจะเห็นว่าวัยรุ่นต้องการปรับตัวให้เข้ากับการเปลี่ยนแปลง เมื่อวัยรุ่นสามารถปรับตัวได้ วัยรุ่นจะรู้สึกว่าตนเองมีคุณค่า สามารถที่จะทำประโยชน์ให้แก่ผู้อื่นได้มากมาย สิ่งเหล่านี้ จึงสำคัญต่อการสร้างการเห็นคุณค่าในตนเองในวัยรุ่น

การเห็นคุณค่าในตนเองของวัยรุ่น ในปัจจุบัน มีความสำคัญต่อการพัฒนาสังคมและประเทศชาติ เป็นสิ่งที่ควรพิจารณาปรับปรุงให้เกิดขึ้นโดยรีบด่วนกับเด็ก และเยาวชนไทยของเรา ทั้งนี้เพื่อเป็นการเตรียมตัวเยาวชนให้เป็นทรัพยากรที่มีคุณภาพต่อการพัฒนาสังคมและประเทศชาติสืบต่อไป

แนวความคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับรักร่วมเพศ

Chng (Chng, 1980 อ้างถึงใน รักใจ จินตวิโรจน์,2541) ให้ความหมายของรักร่วมเพศว่าเป็นบุคคลที่มีความรัก ความสนใจและมีความต้องการทางเพศกับบุคคลเพศเดียวกันซึ่งอาจจะส่งผลต่อการแสดงพฤติกรรมภายนอกที่เกี่ยวกับเรื่องเพศหรือไม่ก็ได้

Michale Ruse (Ruse, 1988) ได้ให้คำจำกัดความของคำว่า Homosexual ว่า คือ บุคคลที่เป็นรักร่วมเพศ ไม่ว่าจะชายหรือหญิงที่มีความรู้สึกสนใจต่อผู้ที่เป็นเพศเดียวกันตน "Homosexual is someone, male or female, who is erotically attracted to members of his/her own sex." โดยความรู้สึกสนใจทางเพศ (erotic attraction) ในที่นี้หมายถึง (อย่างน้อยที่สุด) การจินตนาการเกี่ยวกับการมีความรู้สึกถึงความสัมพันธ์ทางเพศ

การที่บุคคลรู้สึกสนใจอีกบุคคลหนึ่ง โดยปราศจากการจินตนาการถึงการมีความสัมพันธ์ทางเพศ ไม่นับว่าเป็นความรู้สึกสนใจทางเพศ

สรุปได้ว่า รักร่วมเพศหมายถึง บุคคลที่มีความรัก ความสนใจมีความต้องการที่จะมีพฤติกรรมด้านความสัมพันธ์ทางเพศกับเพศเดียวกัน หรือเคยมีพฤติกรรมด้านความสัมพันธ์ทางเพศกับเพศเดียวกันมาแล้ว

บุคคลที่เป็นรักต่างเพศ (Heterosexual) คือ บุคคลที่มีความสนใจทางเพศต่อบุคคลที่เป็นเพศตรงกันข้ามกับตน

ศ.ดร.นพ.วิทยา นาควัชระ (2543) ได้แบ่งกลุ่มรักร่วมเพศชาย 3 ระดับดังนี้คือ

1. พวกเกย์ทั่วไป (Gay) จะไม่แสดงออกเป็นเพศหญิง โดยยังพอใจความเป็นเพศชายของตนเอง มีการแต่งกาย ภาษาพูด กิริยาท่าทางและมาตรฐานชีวิตและสังคมแบบชาย ไม่อยากเป็นผู้หญิง มักจะรักและผูกพันกับพวกเกย์ด้วยกันเอง โดยแยกเป็นฝ่ายเกย์คิง Active Homosexual (คือคนที่ทำบทบาทของสามี) และ เกย์ควีน Passive Homosexual (คือคนที่ทำบทบาทเป็นภรรยาซึ่งส่วนใหญ่จะไม่แสดงเป็นผู้หญิงเช่นเดียวกัน) พวกเกย์ทั่วไปนี้ ส่วนใหญ่จะไม่เปิดเผยให้สังคมทราบ นอกจากในกลุ่มคนสนิทเกย์บางคนบอกว่าเป็น Bisexual นั้น ส่วนใหญ่จะกลายเป็นพวกรักร่วมเพศ (Homosexual) ซึ่งอาจจะมาจากการที่มีรอยจารึกในใจที่ไม่ดีเกี่ยวกับการเป็นเกย์มาก่อน หรือตัวเองเป็นเกย์ที่ปกปิดไม่สามารถรับความเป็นเกย์ได้ จึงแสดง

ความเกลียดชังออกมาเกินปกติ เพื่อปกป้องตัวเองว่าไม่ได้เป็นเกย์เป็นกลไกที่ซับซ้อนทางจิตใจที่เจ็บปวดของเขาเอง

2. พวกลักเพศ (Transvestitism) หมายถึงผู้ชายที่มีรสนิยมทางเพศชอบเพศชายด้วยกันแต่มีความพึงพอใจที่จะเลียนแบบเพศหญิงด้วยการแต่งตัวเลียนแบบ บุคลิกภาพ ภายนอก บ่งชี้ได้ง่ายมีจิตกริยา ภาษาพูด ท่าทางเหมือนผู้หญิง แต่งหน้า มีหน้าอก ผอมยาว ฉีดฮอร์โมน แต่ไม่ได้แปลงเพศ มักจะถูกสังคมเรียกว่าเป็นพวกตัว ตืด กะเทย มักจะมีจิตใจอยากมีคนรักเป็นชายแท้ ๆ

3. พวกแปลงเพศ (Transsexuals หรือ Transgender) หมายถึงผู้ชายที่มีรสนิยมทางเพศชอบชายด้วยกันมีความต้องการเป็นเพศหญิง และ แปลงเพศเป็นผู้หญิงแล้วจะรักผู้ชายแท้ ๆ และ อยากแต่งงานเป็นแบบสามี ภรรยากับผู้ชายแท้ ๆ

รูปแบบของรักร่วมเพศ

คอลแมนและโบรอัน (Coleman and Broen 1972 อ้างถึงใน Hyde, 1982) กล่าวว่าสัมพันธภาพแบบรักร่วมเพศมีได้หลายแบบ บางคนก็มีกิจกรรมทางเพศเป็นครั้งคราว บางคนก็มีความสัมพันธ์เนิ่นนาน นอกจากนี้ยังสามารถแบ่งรักร่วมเพศตามรูปแบบพฤติกรรมได้ 6 ประเภทคือ

1. ประเภทประกาศตัว (Blatant Homosexual) เป็นพวกที่เห็นได้ชัดโดยจะแสดงลักษณะที่ตรงข้ามกับเพศที่แท้จริงทั้งทางด้านการแต่งกาย และกริยาท่าทางมักประกอบอาชีพของหญิง เช่น ช่างทำผม ช่างตัดเสื้อ รวมทั้งในวงการบันเทิง ส่วนหญิง มักจะแต่งกายเป็นชาย หรือจะแสดงกริยาแบบชายซึ่งก็เห็นได้ไม่เด่นชัดเท่าชาย พวกนี้เป็นรักร่วมเพศส่วนหนึ่งเท่านั้น

2. ประเภทสิ้นหวังและรักทั้งสองเพศ (Desperate and Bisexual Homosexual) เป็นที่แต่งงาน ดำรงชีวิตตามแบบฉบับของสังคม แต่มีความต้องการรักร่วมเพศแฝงอยู่ จึงต้องออกมาแสวงหาความพอใจให้ตนเองตามสถานสาธารณะต่าง ๆ อย่างมักง่าย และขาดความซื่อตรงทางจิตใจ ซึ่งนอกจากจะไม่สามารถเผชิญความจริงว่าตนเป็นรักร่วมเพศแล้วยังต้องพยายามปกปิดคู่สมรส

3. ประเภทซ่อนตัว (Secret Homosexual) เป็นพวกที่ต้องซ่อนความเป็นรักร่วมเพศ เพื่อจะดำรงไว้ซึ่งสถานภาพในสังคมของตน มีไม่น้อยที่แต่งงานแต่จะปกปิดไม่ให้ใครล่วงรู้ นอกจากเพื่อนสนิทมาก ๆ พวกนี้จะดำรงชีวิตอยู่ในสังคมด้วยความกลัวที่จะถูกค้นพบและกลั่นแกล้ง หรือต้องเสื่อมเสียชื่อเสียงในสังคม

4. ประเภทยอมรับ (Adjusted Homosexual) ส่วนใหญ่จะเป็นพวกที่มีอายุมากขึ้น พยายามที่จะมีสัมพันธ์ที่ยืนยงกับคู่ขาของตน อาจจะดำรงชีวิตแบบสามีภรรยาทั้งคู่ขาของตน

5. ประเภทสภาวะบีบบังคับ (Situational Homosexual) เป็นพวกที่หาทางออกให้กับความต้องการทางเพศ ด้วยการมีพฤติกรรมรักร่วมเพศทั้ง ๆ ที่ไม่มีรากฐานการเป็นรักร่วมเพศอย่าง ล้ำลึกเพราะอยู่ในสถานการณ์บางอย่าง เช่น สถานับที่แยกชาย และ หญิงได้แก่ คุณ, โรงเรียนประจำ เป็นต้น พวกนี้เมื่อกลับคืนสู่สภาพปกติมักจะเลิกมีพฤติกรรมรักร่วมเพศ

6. รักร่วมเพศโสเภณี (Homosexual Prostitute) เป็นพวกที่ยอมมีสัมพันธ์รักร่วมเพศกับบุคคลที่เป็นผู้ใหญ่กว่าตนเพื่อเงิน หรือสินจ้างรางวัลอื่น ๆ

สำหรับพฤติกรรม รักร่วมเพศในวัยรุ่นนั้นแบ่งออกเป็น 2 แบบ (พรุ่ง วงศ์จรตกุล , 2533) คือ

1. พวกรักร่วมเพศเทียม (Pseudohomosexual) เป็นวัยรุ่นที่ยังไม่แน่ใจในความเป็นชายของตน ขณะเดียวกันก็หวาดหวั่นไม่กล้าที่จะลองรักกับบุคคลเพศตรงข้าม ซึ่งความไม่แน่ใจนี้ก่อให้เกิดความวิตกกังวล กลัวว่าตนจะกลายเป็นพวกรักร่วมเพศ แต่โดยมากพฤติกรรม หรือความรู้สึกนี้จะเป็อยู่เพียงชั่วคราวชั่วคราว และจะหายไปเมื่อวัยรุ่นมีความมั่นใจในบทบาททางเพศของตนมากขึ้น

2. พวกรักร่วมเพศแท้ เป็นพวกที่เปิดเผยทั้งทางพฤติกรรมที่แสดงออก และความรู้สึกของการเป็นพวกรักร่วมเพศ แต่เป็นการยากที่จะบอกว่าวัยรุ่นคนไหนเป็นรักร่วมเพศจริง ๆ เนื่องจากการมีพฤติกรรมรักร่วมเพศในวัยรุ่นไม่ได้หมายความว่าเขาเป็นเช่นนั้นไปตลอดชีวิต และวัยรุ่นเป็นวัยที่มีลักษณะไม่คงที่ ชอบทดลองหาประสบการณ์ แต่ถ้าเขายังกระทำพฤติกรรมรักร่วมเพศบ่อยสม่ำเสมอ แสดงว่าเอกลักษณ์ทางเพศของเขาเป็นเช่นนี้

ดังนั้นวัยรุ่นที่สามารถยอมรับและเปิดเผยตัวเอง (Coming Out) โดยการเปลี่ยนจากการสับสนในเอกลักษณ์ มาเป็นการยอมรับเอกลักษณ์ของตนว่าตนเป็นรักร่วมเพศ โดยผ่านการตระหนักรู้ (Awareness) ซึ่งมีขั้นพัฒนาการ 3 ขั้น คือ

1. การเริ่มหมกมุ่นกับตนเองว่าตนเองเป็นรักร่วมเพศ (Egocentrism) ในขั้นแรกนี้จะเป็นขั้นที่ยากที่สุด จะเริ่มตั้งแต่การที่เขามักจะอยู่คนเดียว รู้สึกว่าการเป็นรักร่วมเพศต้องเป็นความลับ ความคิดเหล่านี้จะวนเวียนอยู่ตลอดเวลา และความคิดที่ว่าเขาเป็นรักร่วมเพศจะค่อย ๆ เพิ่มขึ้นโดยจะค่อย ๆ เริ่มทำความเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องนี้ เช่น อ่านหนังสือ ดูภาพยนตร์ และหาความรู้จากบุคคลที่เป็นรักร่วมเพศ ซึ่งขณะนี้บางครั้งเขาอาจจะยังมีความคิดว่าเขาเป็นรักต่างเพศ แต่ในที่สุดเขาจะเป็นคนที่สามารถตัดสินใจเองว่าเขาเป็นรักร่วมเพศ

2. การพบปะกับบุคคลรักร่วมเพศคนอื่น ๆ ในสังคม (Sociocentric) ในขั้นนี้ความรู้สึกผิด (Guilt) ความสับสนในเอกลักษณ์ (Identity Confusion) ความลับในเรื่องการเป็นรักร่วมเพศและความคับข้องใจในเรื่องเพศ (Sexual Frustration) จะเริ่มลดลง เขาจะพบว่าเขาแตกต่างไป

จากคนปกติ แต่ก็ยังมีความยินดีที่เป็นร่วมเพศโดยเขาจะพบปะกับบุคคลรักร่วมเพศคนอื่น ๆ เช่น การไปเที่ยวบาร์เกย์ เป็นต้น

3. การขยายความสัมพันธ์ไปสู่กลุ่มบุคคลอื่น ๆ ที่ไม่ใช่รักร่วมเพศ (Universalistic) ในขั้นสุดท้ายนี้เขาจะเริ่มมีความสัมพันธ์กับบุคคลอื่น ๆ ที่ไม่ใช่รักร่วมเพศ เปิดเผยหรือยอมรับเกี่ยวกับความเป็นรักร่วมเพศของตนเอง และพัฒนาเอกลักษณ์ของตนเองด้วย

สาเหตุการเป็นรักร่วมเพศ

ในปัจจุบันมีการถกเถียงเรื่องสาเหตุการเป็นรักร่วมเพศอย่างไม่มีที่สิ้นสุดแต่ก็มีประเด็นที่สำคัญ ๆ ที่กล่าวว่าเป็นสาเหตุที่แท้จริงของการเป็นรักร่วมเพศอยู่ 2 ประเด็นดังนี้

1. สาเหตุจากพันธุกรรม และฮอร์โมนในร่างกาย

การวิจัยก่อน ๆ มักจะกล่าวว่าการเป็นรักร่วมเพศ เป็นผลอันเนื่องมาจากสัดส่วนที่ผิดปกติระหว่าง androgen (ซึ่งเป็นฮอร์โมนเพศชาย) และ estrogen (ซึ่งเป็นฮอร์โมนเพศหญิง) แต่การศึกษาพิจารณาต่อ ๆ มาไม่สามารถจะยืนยันข้อกล่าวเดิมได้ (Coleman and Broen 1974 อ้างถึงใน ประพนอม สโรมาน, 2524)

อย่างไรก็ตาม จากผลการวิจัยคนที่ป่วยโรค Klinefelter's syndrome พบว่า ร่างกายมีฮอร์โมนเพศผิดปกติ ซึ่งเป็นเหตุให้ความป่วยเกิดความรู้สึกผิดเพี้ยนได้ หญิงอยากเป็นชายหรือชายอยากเป็นหญิง แม้แต่ผู้หญิงที่ทานยาบางประเภทระหว่างตัวเองตั้งท้องนั้น ยาอาจไปทำปฏิกิริยาบางอย่างในร่างกาย จนเป็นผลทำให้ลูกกลายเป็นรักร่วมเพศได้เช่นกัน และจากการศึกษาของ Kallman (Kallman, 1952 cited in Hyde, 1982) ที่ได้ศึกษาฝาแฝดที่เป็นรักร่วมเพศจำนวน 85 คู่ พบว่าคู่ฝาแฝดที่เกิดจากไข่คนละใบ (Dizygotic Twin) 45 คู่ อาจไม่เป็นรักร่วมเพศทั้งสองคน โดยถ้าคนหนึ่งเป็นรักร่วมเพศ อีกคนจะมีโอกาสเป็นเพียงร้อยละ 11.5 ส่วนคู่ฝาแฝดที่เกิดจากไข่ใบเดียวกัน (Monozygotic Twin) จำนวน 40 คู่ จะเป็นรักร่วมเพศทั้งคู่ อย่างไรก็ตามกรณีนี้ยังมีข้อถกเถียงอยู่ค่อนข้างมาก และยังหาข้อสรุปไม่ได้

กล่าวโดยสรุปแล้ว ถึงแม้ฮอร์โมนเป็นตัวการให้เกิดความสำนึกทางเพศผันแปรได้ แต่ก็ยังเป็นเปอร์เซ็นต์น้อยเมื่อเทียบกับปัจจัยอื่น

2. สาเหตุจากสังคมหรือสิ่งแวดล้อม

ได้มีการศึกษาสาเหตุของการเกิดพฤติกรรมผิดเพศพบว่า สาเหตุด้านสภาพแวดล้อมหรือสังคมและครอบครัวก็เป็นสาเหตุที่ทำให้เด็กมีการพัฒนาผิดเพศและเป็นรักร่วมเพศในที่สุด

การศึกษาด้านครอบครัว พบว่าความสัมพันธ์ที่ไม่ดีระหว่างเด็กกับบิดามารดา ที่เป็นเพศเดียวกันกับเด็ก โดยอาจเนื่องจากบิดามารดาดูเกินไป แยกทางกัน หรือเสียชีวิต รวมทั้งบทบาท

ทางเพศของบิดามารดาไม่เหมาะสม เช่น พ่ออ่อนแอ แม่เป็นผู้นำและเป็นใหญ่ในครอบครัว จะทำให้เด็กไม่สามารถลอกเลียนลักษณะและบทบาททางเพศได้อย่างถูกต้อง และมีพัฒนาการผิดเพศ (Gagnon, 1977; Maddox, 1980 cited in Hyde, 1982)

ส่วนการศึกษาด้านสังคมหรือสภาพแวดล้อม ได้แก่ ความสัมพันธ์ของเด็กกับเพื่อนหรือบุคคลอื่นในสังคม เช่น การเลียนแบบพฤติกรรมของดารา นักร้อง โดยการเลียนแบบพฤติกรรมรักร่วมเพศซึ่งเป็นพฤติกรรมของตัวแสดงในภาพยนตร์ที่สามารถกระตุ้นอารมณ์ของผู้ดูให้คล้อยตามอารมณ์ของนักแสดง ให้สร้างภาพในสำนึกให้เกิดขึ้น (ปิยกุล เลาว์ณยศิริ, 2530 อ้างถึงใน รักใจ จินตวิโรจน์, 2541) จึงเป็นสาเหตุให้เด็กมีพัฒนาการผิดเพศได้

ปัจจัยทางสังคมอีกอย่างหนึ่งที่ถือว่าการกำลังเปิดกว้างและได้รับการยอมรับในปัจจุบันคือการมีแหล่งนัดพบของพวกรักร่วมเพศ เช่น บาร์เกย์ หรือองค์กรของพวกรักร่วมเพศ เช่น สภาผู้นำเกย์ และเลสเบียนผิวดำแห่งสหรัฐอเมริกา (National Black and Lesbian Leadership Forum) ซึ่งคอยเป็นปากเป็นเสียงให้กับชาวเกย์และเลสเบียนผิวดำ ด้วยเหตุนี้จึงทำให้คนที่ยังหวงไหว สับสน และรู้สึกผิดกับพฤติกรรมรักร่วมเพศ เมื่อมีโอกาสได้พบคนที่เหมือนกับตนและให้ความสุขทางเพศกับตนจึงได้เกิดความเชื่อมั่นในตนเองมากขึ้น และประสบการณ์ที่ได้รับจากแหล่งนัดพบนี้จะส่งเสริมให้เกิดพฤติกรรมรักร่วมเพศมากขึ้น และเปิดเผยยิ่งขึ้น ดังเช่นที่ Noris (Noris, 1995 อ้างถึงใน รักใจ จินตวิโรจน์, 2541) พบว่าพวกรักร่วมเพศมักจะให้ความสำคัญกับความสัมพันธ์มากเป็นพิเศษ แต่พวกเขาไม่สามารถติดต่อมีความสัมพันธ์ได้ง่ายเหมือนคนที่มีพฤติกรรมทางเพศแบบปกติ จึงทำให้เกิดสถานที่ที่พวกเขาสามารถพบปะผู้คนที่มีความเหมือนกันกับพวกเขา ซึ่งก็คือ ผับ คลับ และดิสโก้เธคของพวกเกย์

แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการเป็นรักร่วมเพศ

Freud ได้ให้แนวคิดเกี่ยวกับการเป็นบุคคลรักร่วมเพศไว้ว่า ในช่วงเวลาที่เด็กก้าวเข้าสู่ช่วงปมโอดิปุส (Oedipus Complex) คือในช่วงอายุ 4-5 ปี เด็กจะมีพฤติกรรมรักพ่อแม่ที่เป็นเพศตรงข้ามข้ามกับตน เช่น เด็กชายจะรักแม่และอิจฉาพ่อ ส่วนเด็กหญิงจะรักพ่อและอิจฉาแม่ ถ้าหากเด็กคนนั้นถูกปฏิเสธความรักหรือถูกทอดทิ้งโดยพ่อหรือแม่ที่เป็นเพศตรงข้ามแล้ว เด็กคนนั้นจะเกิดความไม่พอใจอย่างรุนแรง และจะก่อให้เกิดแนวโน้มการเป็นบุคคลรักร่วมเพศได้ และหากเด็กคนนั้น ๆ เติบโตขึ้นเป็นวัยรุ่นแล้ว และสามารถเปลี่ยนการทุ่มเทความรักไปสู่พ่อและแม่ไปเป็นการสนใจเพศตรงข้ามคนอื่น ๆ แทน เด็กคนนั้นก็จะไม่เป็นบุคคลรักร่วมเพศ แต่ถ้าหากเด็กยังคงฝังกับ

ความรักแบบเดิมและได้เกิดเหตุการณ์ที่ทำให้รู้สึกตนเองถูกทรยศ เช่นเมื่อเด็กผู้หญิงได้น้องชายคนใหม่ทีเพ่งคลอด และพ่อหันไปรักและดูแลเอาใจใส่ลูกคนใหม่และภรรยาอย่างมาก จนดูเหมือนไม่สนใจลูกสาว เด็กสาวคนนั้นจะเกิดความคับแค้นใจอย่างรุนแรง จนถึงขั้นสาบานว่าจะเลิกชีวิตความเป็นผู้หญิงที่รักผู้ชายและเปลี่ยนไปเป็น เลสเบียน แทนก็ได้

ได้มีผู้พยายามจะศึกษาถึงสาเหตุที่ทำให้ผู้หญิงเป็น เลสเบียน เช่น Bene (1965) Kaye และ Rilkin (1967) ซึ่งได้ทำการศึกษาถึงทัศนคติของหญิง เลสเบียน ที่มีต่อพ่อแม่ของตน ผลการศึกษาเหล่านี้จะเป็นไปในทิศทางเดียวกัน กล่าวคือ หญิงที่เป็น เลสเบียน จะมีทัศนคติที่ไม่ดีกับพ่อแม่ของตน และยังมีความทรงจำในทางลบกับแม่ของตนด้วย

แนวคิดการเรียนรู้ทางสังคมกับการเกิดรักร่วมเพศ

West (1976) ได้กล่าวไว้ว่า พฤติกรรมที่คนเราจะมุ่งไปเป็นเพศใดนั้น ขึ้นอยู่กับชีวิตในวัยเด็ก ซึ่งเด็กจะยึดถือพ่อแม่เป็นแบบอย่างของบทบาทในสังคม แต่อย่างไรก็ตาม การที่บุคคลจะกลายเป็นรักร่วมเพศ ก็สามารถเกิดขึ้นจากประสบการณ์ในวัยหนุ่มสาวได้ เช่น เมื่อเกิดประสบการณ์อันเลวร้ายจากความรักแบบต่างเพศ อาจทำให้ผู้ที่มีแนวโน้มจะเป็นรักร่วมเพศอยู่แต่เดิม เปลี่ยนเป็นบุคคลรักร่วมเพศในเวลาต่อมา

นอกจากนี้ Churchill (1967) ยังได้สนับสนุนแนวคิดนี้ โดยเสนอว่า สิ่งที่บุคคลประสบในวัยหนุ่มสาว จะมีผลกระทบอย่างมาก ต่อ พฤติกรรมทางเพศเมื่อเติบโตเป็นผู้ใหญ่ กล่าวคือถ้าบุคคลนั้นมีประสบการณ์ที่ดีกับการเป็นรักร่วมเพศ ก็จะเป็นรักร่วมเพศต่อไป แต่ถ้ามีประสบการณ์ที่ดีกับรักต่างเพศ ก็จะเป็นรักต่างเพศต่อไปเรื่อย ๆ ซึ่งสิ่งเหล่านี้เกิดจากการเรียนรู้จากประสบการณ์ของแต่ละบุคคล

อย่างไรก็ตาม ยังคงมีข้อโต้แย้งอยู่ว่า เด็กสามารถจะเรียนรู้บทบาททางสังคมจากบุคคลอื่น ๆ ได้ด้วย เช่น ครูอาจารย์ เพื่อน หรือดาราภาพยนตร์ ซึ่งเป็นแบบอย่างของบทบาททางเพศที่นอกเหนือไปจากพ่อและแม่ นอกจากนี้ ในกรณีของเด็กที่ไม่เคยมีประสบการณ์ด้านรักต่างเพศมาก่อนเลย แต่กลับเติบโตขึ้นเป็นผู้ใหญ่รักร่วมเพศ ก็สามารถทำให้เราเห็นว่า การผิดหวังในด้านความรักไม่ใช่สาเหตุเดียวที่จะทำให้บุคคลกลายเป็นรักร่วมเพศ

ทฤษฎีการพัฒนาคำรู้ความเข้าใจ (Cognitive Developmental Theory)

Kohlberg (1963) นักจิตวิทยาชาวอเมริกา ได้เสนอทฤษฎีการพัฒนาคำรู้ความเข้าใจ เพื่ออธิบายถึงสาเหตุของการเป็นรักร่วมเพศว่า ในวัยเด็กที่อายุประมาณ 3 ปีนั้น เด็กจะมีความคิดเกี่ยวกับตนเองว่าเป็นเพศใด โดยไม่จำเป็นต้องมีต้นแบบ ตัวอย่างเช่น "ฉันเป็นผู้ชาย ดังนั้นฉันจึงต้องการทำในสิ่งที่เด็กผู้ชายทำ แล้วฉันจะได้รางวัลตอบแทน" ซึ่งทฤษฎีนี้จะแตกต่างไปจาก

แนวคิดเรื่องการเรียนรู้ทางสังคมที่ว่า บุคคลมีความเข้าใจว่าตนเองเป็นเพศใดอยู่ก่อนแล้ว จึงค่อยมีพฤติกรรมเป็นไปตามบทบาทของเพศนั้น ในขณะที่การเรียนรู้ทางสังคมจะเริ่มจากการเรียนรู้บทบาททางเพศจากต้นแบบคนอื่น ๆ แล้วจึงนำมาปฏิบัติตาม

แนวคิดความเป็นคนสองเพศปนกันอยู่

L.J. Hatterer (1971) กล่าวว่า บุคคลที่เป็นชายหญิงแท้จะไม่สนใจเพศเดียวกันเลย ซึ่งมีเป็นส่วนน้อย ส่วนใหญ่คนเรามักจะมีความเป็นชายและหญิงปนอยู่ด้วย ซึ่งถ้าหากมีโอกาสแสดงความรู้สึกของอีกเพศหนึ่งออกมาได้ ก็จะแสดงออกมา พบได้มากในกลุ่มนักเรียนประจำ กองทหาร หรือบางประเทศที่ไม่ยอมให้ชายหญิงมีเพศสัมพันธ์ได้ง่าย ๆ เช่น ประเทศในแถบตะวันออกกลาง เป็นต้น (รัฐกิจชีวิต, มิถุนายน 2529 อ้างถึงใน กิ่งรัก อิงคะวัต, 2542)

จากแนวคิดทั้งในเรื่องการเห็นคุณค่าในตนเอง และพฤติกรรมรักร่วมเพศ จะเห็นได้ว่าการเห็นคุณค่าในตัวเองของวัยรุ่นชายรักร่วมเพศนั้น เกิดจากการปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่น การที่วัยรุ่นชายรักร่วมเพศได้รับรู้ถึงปฏิกริยาหรือแนวคิดจากบุคคลรอบข้างที่มีต่อตัวเขา ซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นไปในลักษณะที่ไม่ยอมรับ กล่าวคือมีความรู้สึกรังเกียจียดฉันท์ มองว่าพฤติกรรมรักร่วมเพศเป็นสิ่งที่น่าละอายหรือเป็นสิ่งที่น่าตลกขบขัน และไม่ยอมคบค้าสมาคมด้วย จึงทำให้วัยรุ่นชายรักร่วมเพศมีการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำลง ดังเช่นที่ พรรรถทิพย์ เภกะนันท์ (2516) กล่าวว่า การยอมรับหรือไม่ยอมรับจากสังคมที่เขาอาศัยอยู่นั้น มีอิทธิพลต่อการเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้นหรือด้อยลงของอัตมโนทัศน์และการเห็นคุณค่าในตนเองของมนุษย์ ถ้าสังคมยอมรับจะทำให้อัตมโนทัศน์ดีขึ้น และมีระดับการเห็นคุณค่าในตนเองเพิ่มขึ้น แต่ถ้าไม่ได้รับการยอมรับการเห็นคุณค่าในตนเองจะด้อยลง และการที่รักร่วมเพศได้รับการประทับตรา ว่าเป็นบุคคลเบี่ยงเบนนี้ จึงทำให้วัยรุ่นชายรักร่วมเพศพยายามหลบเลี่ยงการถูกประทับตรา ซึ่งแฮร์รี่ และ ดีเวลล์ (Harry and Devell 1978 อ้างถึงใน พรรรถทิพย์ เภกะนันท์) กล่าวว่า พวกเขาต้องมีศิลปะในการเล่นบทบาทประทับตรา และการเล่นบทบาทประทับเป็นผลทำให้รักร่วมเพศต้องดำเนินชีวิต 2 แบบ คือ เป็นรักร่วมเพศ และต่างเพศควบคู่กันไป รักร่วมเพศจะใช้วิธีการคาดการณล่วงหน้า และพยายามปกปิดสภาพที่แท้จริงของตน เมื่ออยู่ในสถานการณ์ที่รู้สึกว่าจะไม่ปลอดภัย คือเอกลักษณ์ที่แท้จริงของตน อาจถูกค้นพบในการปฏิสัมพันธ์กับรักต่างเพศ ดังนั้นจึงพยายามปกปิดไม่ให้ความลับรั่วไหล โดยพยายามเล่นบทบาทประทับของคนรักต่างเพศ อย่างไรก็ตามการปกปิดก็เป็นผลเสียต่อจิตใจรักร่วมเพศมาก

นอกจากนี้ วัยรุ่นชายรักร่วมเพศยังได้รับรู้ว่าตนเองได้กระทำในสิ่งที่เบี่ยงเบนไปจากกฎเกณฑ์ของสังคม จากสถานภาพทางเพศที่ติดตัวมาแต่กำเนิด และจากการได้เรียนรู้ถึงความ

คาดหวังของสังคมว่าบุคคลจะต้องแสดงบทบาทและพฤติกรรมตามสถานภาพทางเพศนั้น การสับสนในเอกลักษณ์ (Identity Confusion) นี้เองจะก่อให้เกิดความทุกข์ วิตกกังวล และรู้สึกว่าตนเองไม่มีคุณค่า ความต้องการที่จะรับรู้ตนเองปกติในเรื่องเพศ แต่ความเป็นจริงแล้วตนในอุดมคติต่างจากตนในความเป็นจริง ทำให้ขาดความสุขและความพอใจในตนเองนั่นเอง ดังนั้นจึงทำให้ผู้วิจัยมีสมมติฐานว่าวัยรุ่นชายรักร่วมเพศมีคะแนนการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำกว่า และวัยรุ่นชายรักต่างเพศ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องการเห็นคุณค่าในตนเองกับรักร่วมเพศ

จาคอบ และเทดฟอร์ด (Jacob and Tedford 1982) ได้ศึกษาถึงปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความภาคภูมิใจในตนเองของชายรักร่วมเพศ โดยใช้กลุ่มตัวอย่างที่เป็นชายรักร่วมเพศจำนวน 35 คน และนักศึกษากลุ่มควบคุม 35 คน พบว่า การปิดบังและการเปิดเผย เป็นปัจจัยสำคัญที่สุดในการทำนายความภาคภูมิใจในตนเอง แต่ถ้าไม่คำนึงถึงการปิดบังและการเปิดเผย ความภาคภูมิใจในตนเองของชายรักร่วมเพศจะมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสำคัญของบุคคลนั้นในฐานะที่เป็นสมาชิกในกลุ่มรักร่วมเพศด้วยกันอย่างมีนัยสำคัญ

สำหรับงานวิจัยในประเทศ ณรงค์ศักดิ์ ทะละภักฎ,ดวงมาลัย เริกสำราญ และวันชัย ไชยสิทธิ์ (2520) ได้รายงานกรณีตัวอย่าง คนใช้ชายไทยรักร่วมเพศอายุ 24 ปี ผลการตรวจสอบทางจิตวิทยาพบว่าเป็นคนมีพัฒนาการทางอารมณ์ ไม่สมวัย ยังใช้กลไกป้องกันตัวเองแบบเพื่อฝัน (Fantasy) สูงมาก รู้สึกไม่ภูมิใจในตนเอง ไม่ศรัทธาในตนเอง ไม่เห็นคุณค่าในตนเอง ไม่มีความเชื่อมั่นในตนเองรู้สึกมีปมด้อย ลักษณะทางอารมณ์และแนวความคิดเป็นแบบผู้หญิง ลักษณะภายนอกจะเป็นแบบร่าเริงสนุกสนาน แต่ภายในเป็นแบบก้าวร้าวเสียบๆ (Passive Aggressive) และค่อนข้างเศร้า

นอกจากนี้ ผกา ลัตยธรรม (2516) ได้เปรียบเทียบทัศนคติที่มีต่อตนเองระหว่างกลุ่มชายรักร่วมเพศ และ กลุ่มปกติชาย จำนวนกลุ่มละ 40 คน ผลปรากฏว่าชายรักร่วมเพศให้คะแนนตัวเองค่อนข้างต่ำและในระดับปานกลาง ที่ให้คะแนนสูงค่อนข้างดีมีอยู่เพียงบางด้าน คือ มีความโอปอ้อมอารี มีเหตุผล ค่อนข้างขยัน เป็นกันเอง ซึ่งกลุ่มปกติคิดว่าตัวเองมีลักษณะนั้นมากกว่า ทั้งสองกลุ่มมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ในด้านความดี คิดว่าตัวเองดีมาก มีความยุติธรรม มีอำนาจ โดยกลุ่มปกติเห็นว่าตัวเองมีลักษณะนั้นมากกว่า ทั้งสองกลุ่มมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 ในด้านความซื่อสัตย์ กลุ่มรักร่วมเพศมีอยู่มากพอสมควร ด้านความซื่อสัตย์มีอยู่ในระดับกลาง มีความอ่อนแอ โอปอ้อมอารีมาก มีความทุกข์และความสุขในระดับปานกลาง แต่กลุ่มปกติ คิดว่าตนเองมีลักษณะเหล่านั้นดีมากกว่าทุกด้านยกเว้นความอ่อนแอโดยเฉพาะ ในด้านความสุขทั้งสองกลุ่มมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .001 สำหรับในด้านที่ไม่มี

ความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ .05 ได้แก่ ความเมตตา ความใจร้อน ความสวยงาม สถานะความเป็นอยู่ จากการหาค่าเฉลี่ยของทัศนคติที่มีต่อตนเองของทั้งสองกลุ่มพบว่า กลุ่มรักร่วมเพศ และกลุ่มปกติมีทัศนคติที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .001

จากงานวิจัยที่กล่าวมาข้างต้น จะเห็นได้ว่า รักร่วมเพศชายจะมีความรู้สึกว่าตนเองเป็นคนไม่ดี ไม่มีคุณค่า ไม่ภาคภูมิใจในตนเองและไม่มีความสุข นอกจากนี้ยังมีความวิตกกังวลสูงมาก ดังเช่นงานวิจัยของ กรานีโร (Granero 1985 อ้างถึงใน พรุ่ง วงศ์จรตกุล, 2533) ที่ศึกษาความแตกต่างระหว่างชายรักร่วมเพศและชายรักต่างเพศในด้านพฤติกรรมและบุคลิกภาพ โดยใช้กลุ่มตัวอย่างที่เป็นชายรักร่วมเพศ หญิงรักร่วมเพศ ชายรักต่างเพศ และหญิงรักต่างเพศ จำนวนกลุ่มละ 30 คน อายุ 20- 45 ปี ผลปรากฏว่ารักร่วมเพศมีความวิตกกังวลมากกว่ารักต่างเพศ เพศหญิงมีความวิตกกังวลมากกว่าเพศชาย รักร่วมเพศได้คะแนนสูงในมาตราวัดโรคจิต (Psycholism) และมาตราวัดโรคประสาท (Neuroticism Scale) ของแบบสำรวจบุคลิกภาพ (Eysenck Personality Inventory) แต่ไม่พบความแตกต่างระหว่างรักร่วมเพศและรักต่างเพศในมาตราวัดการชอบแสดงออก (Etraversion scale) และจากการศึกษาของ ชูมิท และ ลอร์เรนซ์ (Schmitt and Lawrence 1984 อ้างถึงใน รักใจ จินตวิโรจน์, 2541) ที่ได้ศึกษาความกังวลทางสังคมในนักศึกษาชาย 39 คน หญิง 53 คน และรักร่วมเพศชาย 51 คน รักร่วมเพศหญิง 11 คน โดยมีอายุเฉลี่ย 33 ปี พบว่ารักร่วมเพศและนักศึกษปกติมีความวิตกกังวลทางสังคมแตกต่างกัน ความวิตกกังวลทางสังคม (Social Anxiety) มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญกับความวิตกกังวล (Anxiety), อัตมโนทัศน์ (Self – Concept) , ความเชื่อในอำนาจควบคุม (Locus of Control) และ ความรู้สึกเก็บกด (Repression), การเห็นคุณค่าในตัวเอง (Self – esteem) กลุ่มตัวอย่างที่มีความวิตกกังวลทางสังคมสูง จะมีความเชื่อในอำนาจควบคุมจากภายนอก มีอัตมโนทัศน์ทางบวกต่ำ มีระดับการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ ใว้ต่อความรู้สึกและมีความวิตกกังวล

สรุปได้ว่า ชายรักร่วมเพศ มีการเห็นคุณค่าในตนเองในระดับต่ำกว่าชายรักต่างเพศ ตามงานวิจัยที่กล่าวมา

บทที่ 2 วิธีดำเนินการวิจัย

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักศึกษาวัยรุ่นชายรักร่วมเพศอายุระหว่าง 18-21 ปี จำนวน 60 คน และนักศึกษาวัยรุ่นชายรักต่างเพศอายุระหว่าง 18-21 ปี จำนวน 60 คน สุ่มแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive Random Sampling) จากมหาวิทยาลัยรังสิต มหาวิทยาลัยกรุงเทพ และมหาวิทยาลัยหอการค้าไทย รวมกลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้นจำนวน 120 คน โดยมีวิธีการดำเนินการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างดังนี้

1. ใช้วิธีการสัมภาษณ์และขอความร่วมมือ เพื่อทราบคุณสมบัติดังนี้
 - 1.1 วัยรุ่นชายรักร่วมเพศ จะต้องมียุระหว่าง 18-21 ปี มีความรัก ความสนใจ และมีความต้องการที่จะมีพฤติกรรมด้านความสัมพันธ์ทางเพศกับเพศเดียวกันหรือเคยมีพฤติกรรมด้านความสัมพันธ์ทางเพศกับเพศเดียวกันมาแล้ว และไม่เคยมีพฤติกรรมด้านความสัมพันธ์ทางเพศกับเพศเดียวกัน
 - 1.2 วัยรุ่นชายรักต่างเพศ จะต้องมียุระหว่าง 18-21 ปี มีความรักความสนใจในเพศตรงข้ามอาจจะเคยหรือไม่เคยมีพฤติกรรมด้านความสัมพันธ์ทางเพศกับต่างเพศมาแล้ว และไม่เคยมีพฤติกรรมด้านความสัมพันธ์ทางเพศกับเพศเดียวกัน
 - 1.3 วัยรุ่นชายรักร่วมเพศ จะต้องเป็นประเภทที่ยอมรับว่าตัวเองเป็นรักร่วมเพศและไม่ปกปิดความเป็นรักร่วมเพศ
2. พิจารณาเลือกกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่ม โดยการจับคู่ทางด้านสถานบันการศึกษา เช่น เลือกสุ่มตัวอย่างรักต่างเพศจากมหาวิทยาลัยหอการค้าไทย 20 คน ก็จะเลือกสุ่มกลุ่มตัวอย่างรักร่วมเพศจากมหาวิทยาลัยหอการค้าไทย 20 คน ด้วยเช่นกัน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือแบบสอบถาม ประกอบด้วยแบบสำรวจ 2 ส่วน คือ

1. แบบสอบถามข้อมูลส่วนตัวของกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งสอบถามเกี่ยวกับอายุ สถานศึกษา และลักษณะพฤติกรรมทางเพศ เป็นต้น
2. แบบวัดการเห็นคุณค่าในตนเอง

เป็นการสอบถามที่ดัดแปลงมาจาก The Coopersmith Self – Esteem Inventory , Adult Form ของคูเปอร์สมิธ ซึ่งใช้สำหรับการประเมินการเห็นคุณค่าในตนเองของบุคคลทั่วไปในระดับอายุ 16 ปีขึ้นไป

Coopersmith (2002) ได้ทำการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือกับกลุ่มตัวอย่างเพศชาย และ หญิงอายุระหว่าง 16-34 ปี ในสหรัฐอเมริกาจำนวน 226 คน และรายงานค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องภายใน (Cronbac alpha) ของเครื่องมือเท่ากับ 0.81

ผู้วิจัยได้ศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเห็นคุณค่าในตนเอง และได้เลือกใช้แบบสอบถามการเห็นคุณค่าในตนเองฉบับแปลของ ณัฐนันท์ คงคาหลวง ซึ่งทำไว้ในปี 2548 จำนวน 25 ข้อ ณัฐนันท์แปลแบบประเมินจากต้นฉบับภาษาอังกฤษ Coopersmith, 2002 ตามขั้นตอนของการแปลแบบประเมินทั้ง forward translation และ Back ward translation อย่างครบถ้วนไม่มีการแก้ไขดัดแปลงข้อความ และ ไม่มีการลดหรือเพิ่มจำนวนข้อคำถาม ขั้นตอนการปรับปรุงแบบสอบถามของณัฐนันท์มีดังนี้

ขั้นที่ 1 : แปลข้อกระทงเป็นภาษาไทยครั้งที่ 1

ขั้นที่ 2 : แปลข้อกระทงเป็นภาษาไทยครั้งที่ 2

ขั้นที่ 3 : แปลข้อกระทงเป็นภาษาไทยครั้งที่ 3

ขั้นที่ 4 : แปลข้อกระทงเป็นภาษาไทยกลับเป็นภาษาอังกฤษครั้งที่ 1

ขั้นที่ 5 : แปลข้อกระทงเป็นภาษาไทยกลับเป็นภาษาอังกฤษครั้งที่ 2

ในแต่ละขั้นจะมีการนำไปทดสอบและปรับปรุงให้ดีขึ้นเรื่อย ๆ ในขั้นต่อไปจนกระทั่งขั้นที่ 5 นี้ นำไปทดสอบครั้งสุดท้าย พบว่า ข้อกระทงทุกข้อผ่านการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อกับคะแนนรวมของข้ออื่น ๆ (Corrected Item total Correlation :CITC) ที่ระดับนัยสำคัญ .05 และค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องภายใน(Cronbach Alpha) มีค่าเท่ากับ 0.86

แบบประเมินคุณค่าในตนเองฉบับภาษาไทย ที่ผ่านการตรวจสอบภาษาและคุณภาพในขั้นตอนที่ 5 ของ ณัฐนันท์ คงคาหลวงนี้ เป็นฉบับที่ข้าพเจ้านำมาใช้ในการเก็บข้อมูลในครั้งนี้

วิธีการตอบแบบสอบถาม

ให้ผู้ตอบอ่านแต่ละข้อแล้ว พิจารณาข้อความนั้น ๆ ว่า "เหมือน" หรือ "ไม่เหมือน" ตนเอง หากเหมือนตนเองให้ตอบว่า "ใช่" หากไม่เหมือนตอบว่า "ไม่ใช่" โดยทำเครื่องหมาย / ลงในช่องคำตอบนั้น ๆ

เกณฑ์ในการให้คะแนน

แบบประเมินการเห็นคุณค่าในตนเองฉบับภาษาไทยมีการให้คะแนนตามเกณฑ์ของ Coopersmith : Adult Form ฉบับภาษาอังกฤษ Coopersmith ,2002 คือแบ่งการให้คะแนนข้อ กระทบออกเป็น 2 แบบดังนี้

- ข้อความที่มีความหมายในทิศทางบวก (Positive Items) มีจำนวน 8 ข้อ ได้แก่ ข้อที่ 1,4,5,8,9,14,19 และ 20
- เกณฑ์การให้คะแนนคือ ถ้าตอบข้อกระทบว่า "ใช่" ได้ 1 คะแนน ตอบว่า "ไม่ใช่" ได้ 0 คะแนน
- ที่มีความหมายในทิศทางลบ (Negative Items) มีจำนวน 17 ข้อ ได้แก่ ข้อที่ 2,3,6,7,10,11,12,13,15,16,17,18,21,22,23,24 และ 25
- เกณฑ์การให้คะแนนคือ ถ้าตอบข้อกระทบว่า "ไม่ใช่" ได้ 1 คะแนน ตอบว่า "ใช่" ได้ 0 คะแนน

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ใช้โปรแกรม SPSS ในการคำนวณและวิเคราะห์ค่าต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

1. หาค่าสถิติมูลฐาน ได้แก่ ค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ของคะแนนจากแบบสอบถามการเห็นคุณค่าในตนเอง
2. ใช้สถิติ T-test เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของคะแนนการเห็นคุณค่าในตนเอง ตามตัวแปรลักษณะพฤติกรรมทางเพศ

บทที่ 3

ผลการวิจัย

ตารางเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนการเห็นคุณค่าในตนเองของวัยรุ่นชายที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศและวัยรุ่นชายที่มีพฤติกรรมรักต่างเพศ

การเห็นคุณค่า ในตนเอง	จำนวนกลุ่ม ตัวอย่าง	Mean	S.D.	t	p
Heterosexual	60	23.10	0.969	11.968***	0.000
Homosexual	60	20.95	0.998		

ตารางที่ 1

*** $P > .001$

จากตารางพบว่าคะแนนเฉลี่ยของการเห็นคุณค่าในตนเองของวัยรุ่นชายที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศเท่ากับ 20.95 คะแนนเฉลี่ยของการเห็นคุณค่าในตนเองของวัยรุ่นชายที่มีพฤติกรรมรักต่างเพศเท่ากับ 23.10 จะเห็นได้ว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนการเห็นคุณค่าในตนเองของวัยรุ่นชายที่มีพฤติกรรมรักต่างเพศสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยของวัยรุ่นชายที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .001 ($t=11.968, p=0.000$)

บทที่ 4

อภิปรายผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบการเห็นคุณค่าในตนเองของวัยรุ่นชายไทยที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศกับวัยรุ่นชายไทยที่มีพฤติกรรมรักต่างเพศ จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้สามารถอภิปรายผลการวิจัยตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ดังต่อไปนี้

สมมติฐาน "เด็กวัยรุ่นชายที่มีพฤติกรรมรักต่างเพศ จะมีระดับคะแนนการเห็นคุณค่าในตนเองสูงกว่าเด็กวัยรุ่นชายที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ"

ผลการวิจัยครั้งนี้สนับสนุนสมมติฐานที่ตั้งไว้ กล่าวคือ วัยรุ่นชายรักร่วมเพศมีคะแนนการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำกว่าวัยรุ่นชายรักต่างเพศอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 (จากตารางที่ 1)

อาจเนื่องมาจาก การเห็นคุณค่าในตนเองของวัยรุ่นชายรักร่วมเพศนั้น เกิดจากการปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่น และได้ถูกพัฒนาขึ้นในขบวนการปฏิสัมพันธ์ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง จากการที่วัยรุ่นชายรักร่วมเพศได้รับการประเมินจากบุคคลอื่นซึ่งได้แก่ พ่อแม่ บุคคลในครอบครัว เพื่อน รวมทั้งบุคคลอื่น ๆ ที่วัยรุ่นชายรักร่วมเพศเข้าไปติดต่อสัมพันธ์ด้วย

การที่วัยรุ่นชายรักร่วมเพศต้องใช้ชีวิตประจำวันอยู่ในกลุ่มคนในสังคมใหญ่ ต้องติดต่อคบหาสมาคมกับบุคคลอื่น ในการติดต่อเกี่ยวข้องกับระหว่างวัยรุ่นชายรักร่วมเพศและบุคคลทั่วไปในสังคม ทำให้ชายรักร่วมเพศได้เรียนรู้แนวคิดของคนอื่น ซึ่งทำให้เกิดการรับรู้ เข้าใจ และประเมินตนเองเป็นไปตามการปฏิสัมพันธ์นั้น ซึ่งในปัจจุบันถึงแม้ว่าจะมีการยอมรับในพฤติกรรมรักร่วมเพศมากขึ้น แต่คนส่วนใหญ่ก็ยังคงมีการมองว่า ลักษณะพฤติกรรมของชายรักร่วมเพศมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม ดังจะเห็นได้จากสื่อมวลชน ซึ่งส่วนใหญ่จะให้นิยามเอกลักษณ์ของชายรักร่วมเพศในความรู้สึกที่เชิงลบเพียงแต่คิดค้น มองว่าพฤติกรรมรักร่วมเพศเป็นสิ่งที่น่าละอาย ทำให้วัยรุ่นชายรักร่วมเพศมีการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำลง เนื่องจากการไม่ยอมรับจากสังคมที่เขาอยู่นั่นเอง ดังเช่นคำกล่าวของ พรพนทิพย์ เกกะนั้นนทร์(2516) ที่ว่าการยอมรับหรือไม่ยอมรับจากสังคมที่เขาอาศัยอยู่นั้น มีอิทธิผลต่อการเปลี่ยนแปลงอัตมโนทัศน์และการเห็นคุณค่าในตนเองของบุคคลไปในทางที่ดีหรือด้อยก็ได้ กล่าวคือ ถ้าบุคคลใดได้รับการยอมรับจากสังคมก็จะทำให้มีอัตมโนทัศน์ดีขึ้นมีระดับการเห็นคุณค่าในตนเองเพิ่มขึ้น แต่ถ้าบุคคลใดไม่ได้รับการยอมรับก็จะมีการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำลง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ผกา สัตยธรรม(2516) ที่พบว่ารักร่วมเพศชายมีทัศนคติต่อตนเองในทางที่ไม่ดีมากกว่าบุคคลปกติ และการวิจัยของเฟอร์เนล(Furnell 1985) และพีเตอร์สันและ

เดวิส (Peterson and Davis 1985) ที่พบว่ารักร่วมเพศมีการเห็นคุณค่าในตนเองในระดับต่ำ มีความรู้สึกด้อยค่าและรู้สึกผิด

นอกจากนี้การที่วัยรุ่นชายรักร่วมเพศรับรู้ว่าสังคมไม่ยอมรับนี้ยังทำให้วัยรุ่นชายรักร่วมเพศได้ตระหนักว่าเป็นเพราะตนเองมีพฤติกรรมทางเพศที่แสดงออกอย่างไม่เหมาะสม เนื่องจากบุคคลควรจะแสดงพฤติกรรมให้เหมาะสมกับสถานภาพทางเพศที่ติดตัวมาแต่กำเนิด จึงอาจทำให้วัยรุ่นชายรักร่วมเพศเกิดความสับสน วิดกกังวล และรู้สึกผิดได้ ดังเช่นที่เฟนสเตอร์ไฮม์ (Fensterheim 1971, อ้างถึงใน กาญจนา พงศ์พฤกษ์ 2523) กล่าวว่าบุคคลใดมีพฤติกรรมที่เหมาะสมในการแสดงออกมากเท่าใด ก็จะเกิดความมั่นใจในตนเองมากเท่านั้น และจะมีความพอใจในตนเองมากขึ้นด้วย และเมื่อพอใจในสิ่งที่ได้กระทำก็จะทำให้เกิดความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง แต่ถ้าบุคคลใดมีพฤติกรรมการแสดงออกที่ไม่เหมาะสม ก็จะเกิดความสงสัยไม่แน่ใจในตนเอง โกรธ กลัว และมีความรู้สึกที่ไม่ดีต่อตนเองด้วย

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย และข้อเสนอแนะ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อเปรียบเทียบการเห็นคุณค่าในตนเองของเด็กวัยรุ่นชายไทยที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศกับเด็กวัยรุ่นชายไทยที่มีพฤติกรรมรักต่างเพศ

สมมติฐาน

เด็กวัยรุ่นชายที่มีพฤติกรรมรักต่างเพศจะมีระดับคะแนนการเห็นคุณค่าในตนเองสูงกว่าเด็กวัยรุ่นชายที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ

วิธีดำเนินการวิจัย

กลุ่มตัวอย่าง

นักศึกษาวัยรุ่นชายรักร่วมเพศอายุระหว่าง 18-21 ปี จำนวน 60 คน และนักศึกษาวัยรุ่นชายรักต่างเพศอายุระหว่าง 18-21 ปี จำนวน 60 คน สุ่มแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive Random Sampling) จากมหาวิทยาลัยรังสิต มหาวิทยาลัยกรุงเทพ และมหาวิทยาลัยหอการค้าไทย รวมกลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้นจำนวน 120 คน

เครื่องมือที่ใช้

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือแบบสอบถาม ประกอบด้วยแบบสำรวจ 2 ส่วน คือ

1. แบบสอบถามข้อมูลส่วนตัวของกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งสอบถามเกี่ยวกับอายุ สถานศึกษา และลักษณะพฤติกรรมทางเพศ

2. แบบวัดการเห็นคุณค่าในตนเอง

เป็นแบบสอบถามที่ดัดแปลงมาจาก The Coopersmith Self – Esteem Inventory , Adult Form ของคูเปอร์สมิท ซึ่งผู้วิจัยเลือกใช้ฉบับแปลของ ณัฐนันท์ คงคาหลวง ซึ่งทำไว้ในปี 2548 จำนวน 25 ข้อ

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ใช้วิธีการสัมภาษณ์และขอความร่วมมือ เพื่อทราบคุณสมบัติดังนี้

1.1 วัยรุ่นชายที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ จะต้องมียุระหว่าง 18-21 ปี มีความรัก ความสนใจ และมีความต้องการที่จะมีพฤติกรรมด้านความสัมพันธ์ทางเพศกับเพศเดียวกันหรือเคยมีพฤติกรรมด้านความสัมพันธ์ทางเพศกับเพศเดียวกันมาแล้ว และไม่เคยมีพฤติกรรมด้านความสัมพันธ์ทางเพศกับเพศเดียวกัน

1.2 วัยรุ่นชายที่มีพฤติกรรมรักต่างเพศ จะต้องมียุระหว่าง 18-21 ปี มีความรัก ความสนใจในเพศตรงข้ามอาจจะเคยหรือไม่เคยมีพฤติกรรมด้านความสัมพันธ์ทางเพศกับต่างเพศ มา แล้ว และไม่เคยมีพฤติกรรมด้านความสัมพันธ์ทางเพศกับเพศเดียวกัน

1.3 วัยรุ่นชายที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ จะต้องเป็นประเภทที่ยอมรับว่าตัวเองเป็นรัก ร่วมเพศและไม่ปกปิดความเป็นรักร่วมเพศ

2. พิจารณาเลือกกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่ม โดยการจับคู่ทางด้านสถานบันการศึกษา

การวิเคราะห์ข้อมูล

เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของคะแนนการเห็นคุณค่าในตนเองของวัยรุ่นรักร่วม เพศชายกับวัยรุ่นรักต่างเพศชาย โดยใช้สถิติค่าที (t-test)

ผลการวิจัย

พบว่าคะแนนเฉลี่ยของการเห็นคุณค่าในตนเองของวัยรุ่นชายที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ เท่ากับ 20.95 คะแนนเฉลี่ยของการเห็นคุณค่าในตนเองของวัยรุ่นชายที่มีพฤติกรรมรักต่างเพศ เท่ากับ 23.10 จะเห็นได้ว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนการเห็นคุณค่าในตนเองของวัยรุ่นชายที่มีพฤติกรรม รักต่างเพศสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยของวัยรุ่นชายที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .001 ($t=11.968, p=0.000$)

ข้อเสนอแนะ

1. ควรจะมีการศึกษาถึงผลของการเห็นคุณค่าในตนเองที่มีต่อบุคลิกภาพของวัยรุ่นชายรัก ร่วมเพศและวัยรุ่นชายรักต่างเพศ
2. ควรศึกษาทัศนคติของบุคคลรักร่วมเพศ ที่มีต่อบุคคลใกล้ชิด เช่น พ่อแม่ พี่น้อง ญาติ เพื่อน เพื่อทราบทัศนคติของเขามที่มีต่อบุคคลเหล่านั้น ว่าอยู่ในด้านใด เพราะเหตุใด
3. ควรศึกษาทัศนคติของบุคคลที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มรักร่วมเพศ เพื่อทราบทัศนคติของบุคคล เหล่านั้นว่ามีทัศนคติต่อบุคคลรักร่วมเพศอย่างไร เพราะเหตุใด
4. จากผลการวิจัยน่าจะนำไปใช้ประโยชน์ในการส่งเสริมให้บุคคลพัฒนาการเห็นคุณค่าใน ตนเองมากขึ้น โดยเฉพาะกลุ่มวัยรุ่นชายรักร่วมเพศ

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

- กาญจนา พงศ์พุกฤษ. (2516). ความสัมพันธ์ระหว่างกันของพฤติกรรมที่เหมาะสมในการแสดงออก ความวิตกกังวลและความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง. วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- กิ่งรัก อิงคะวัต. (2542). รูปแบบการดำเนินชีวิต พฤติกรรมการบริโภคและพฤติกรรมการเปิดรับสื่อของกลุ่มชายรักชาย (เกย์) ในกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต ภาควิชาการประชาสัมพันธ์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ชุมศักดิ์ พุกษาพงษ์. (สิงหาคม 2529). รักร่วมเพศ: ภาวะที่สังคมเริ่มยอมรับ. *ใกล้หมอ*, 10, 14-18.
- ณรงค์ศักดิ์ ทะละภักฎ, ดวงมาลย์ เริกสำราญ และวันชัย ไชยสิทธิ์. (เมษายน 2520). ครอบครัวยุคใหม่และการอบรมเลี้ยงดูในวัยเด็กกับปัญหาการร่วมเพศ. *วารสารจิตวิทยาคลินิก*, 8, 24-35.
- ถัน แพเพชร. (2517). การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูเด็กกับความคิดสร้างสรรค์และความเกรงใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในเขตการศึกษา 3. วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- นารา วีรานนตร. (มกราคม-สิงหาคม 2528). การรู้คุณค่าตนเอง และครอบครัวยุคใหม่. *คณะเศรษฐศาสตร์*, 29, 27-33.
- นิพนธ์ แจ้งเอี่ยม. (2518). บุคลิกภาพการแสดงตัว ความเชื่อมั่นในตนเองและความภาคภูมิใจในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในกรุงเทพมหานคร และจังหวัดอุดรธานี. วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ประนอม สโรมาน. (กันยายน 2524). รักร่วมเพศ. *ธรรมศาสตร์*, 10.
- ประไพพรรณ ภูมิวุฒิสาร. (2530). จิตวิทยาวัยรุ่น. กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- ผกา ลัดยธรรม. (2516). การเปรียบเทียบความสัมพันธ์ภายในครอบครัวที่ให้การอบรมเลี้ยงดูของบุคคลที่รักร่วมเพศกับบุคคลปกติ. วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต ภาควิชาจิตวิทยา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พรณทิพย์ เกษะนันท์. (สิงหาคม-กันยายน 2516). การเปลี่ยนแปลงความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองของวัยรุ่น. *วารสารครุศาสตร์*, 3, 60-69.
- พรณี ทรัพย์มากอุดม. (2532). การศึกษาความแตกต่างระหว่างเพศกับการให้คุณค่าตนเอง: ศึกษากรณีนักเรียนชั้นมัธยม โรงเรียนสุวรรณรามาวิทยาคม. วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

- มัลลิกา จุลละเกศ. (2508). การสำรวจความคิดเห็นของนิสิตนักศึกษาเกี่ยวกับเด็กไทยในอุดมคติ. วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ละเอียด ชูประยูร. (พฤษภาคม 2518). การศึกษาทางจิตวิทยาในคนไข้โฮโมเซ็กชวลส์. *วารสารจิตวิทยาคลินิก*, 6, 1-3.
- วิฑูรย์ อึ้งประพันธ์. (สิงหาคม 2529). รักร่วมเพศกับปัญหากฎหมาย. *ใกล้หมอ*, 10, 77-79.
- สุจรีต เพียรชอบ. (2525). รายงานการวิจัยเรื่องคุณลักษณะของเยาวชนไทยที่พึงปรารถนา. กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุจิตรา อุตสาณะ. (2534). พฤติกรรมทางเพศและเจตคติของนักเรียนวัยรุ่น: กรณีศึกษาพฤติกรรมรักร่วมเพศ เขตการศึกษา 4. วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยมหิดล.
- อริน พิณจรรยาภักซ์. (2527). การใช้เรื่องรักร่วมเพศในนวนิยายไทย พ.ศ. 2516- พ.ศ. 2525. วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต ภาคศึกษาวรรณคดีเปรียบเทียบ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อุดมศิลป์ ศรีแสงนาม. (มีนาคม 2521). โฮโมเซ็กชวล. *ใกล้หมอ*, 2, 83-86.
- อุดมศิลป์ ศรีแสงนาม. (เมษายน 2529). รักร่วมเพศในสังคมไทย. *วารสารชีวิตและสุขภาพ*, 1, 192-193.

ภาษาอังกฤษ

- Beeber, & Irving. (1976). *Sexual deviation 2: Homosexuality comprehensive textbook of psychiatry*. New York: Freudman and Kaplan, William and Wilkins Company.
- Branden, N. (1981). *The Psychoogy of self-esteem* (15th ed.). New York: Bantom Books.
- Hurlock, E.B. (1973). *Adolescent Development* (4th ed.). New York: McGraw-Hill.
- Hyde, J.S. (1982). Homosexuality and bisexuality. *Understanding human sexuality* (2nd ed.). New York: McGraw-Hill.
- Maslow, A.M. (1970). *Motivation and personality* (2nd ed.). New York: Harper & Row.
- Peterson, G. A., & Davis, D.L. (1985). A case of homosexual erotomia. *Journal of clinical psychiatry*, 46, 448-449.
- Self-esteem inventories*. (1984). San Francisco: Consulting Psychologists Press Inc.

ภาคผนวก

แบบสอบถาม

เนื่องด้วยดิฉัน นางสาวพินเพชร ตั้งกุลบริบูรณ์ นิสิตคณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อยู่ในระหว่างดำเนินงานวิจัย จึงขอเก็บข้อมูลจากท่าน เพื่อประโยชน์ทางการศึกษาวิจัยต่อไป

ขอความกรุณาท่าน ช่วยตอบแบบสอบถามให้ครบทุกข้อตามความเป็นจริง ข้อมูลของท่าน จะถูกเก็บไว้เป็นความลับ และใช้เพื่อการวิจัยในภาพรวมเท่านั้น

ขอขอบพระคุณในความร่วมมือ

คำชี้แจง

แบบสอบถามมี 2 ตอนดังนี้

ตอนที่1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคล ประกอบด้วยข้อคำถาม5ข้อ

ตอนที่2 แบบวัดการเห็นคุณค่าในตนเอง ประกอบด้วยข้อคำถาม25ข้อ

ตอนที่1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคล

1. อายุ ปี

2. สถาบันการศึกษา

() มหาวิทยาลัยกรุงเทพ

() มหาวิทยาลัยรังสิต

() มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย

3. ท่านมีความรัก ความสนใจในเพศ

() ชาย

() หญิง

4. ท่านเคยมีความสัมพันธ์ทางเพศกับเพศ

() ชาย

() หญิง

() ไม่เคย

5. ถ้าท่านจะมีความสัมพันธ์ทางเพศ ท่านต้องการจะมีความสัมพันธ์ทางเพศกับเพศ

() ชาย

() หญิง

ตอนที่2 แบบวัดการเห็นคุณค่าในตนเอง

โปรดพิจารณาข้อความแต่ละข้อว่าเหมือนหรือไม่เหมือนตนเองตามความเป็นจริง แล้วทำเครื่องหมาย / ลงในช่องคำตอบ "ใช่" หากเหมือนตนเอง หรือ "ไม่ใช่" หากไม่เหมือนตนเอง

ข้อกระทง	ใช่	ไม่ใช่
1. ฉันตัดสินใจได้โดยไม่ลังเล		
2. ฉันไม่มั่นใจถ้าจะต้องพูดต่อหน้ากลุ่มคน		
3. มีหลายอย่างในตัวฉันที่ฉันไม่ชอบและอยากจะเปลี่ยน		
4. ฉันมั่นใจในการตัดสินใจของฉัน		
5. ฉันเป็นคนที่ใครๆก็อยากอยู่ด้วย		
6. ฉันหงุดหงิดง่ายกับคนที่บ้าน		
7. ฉันต้องใช้เวลาอย่างมากในการปรับตัวยอมรับกับสิ่งใหม่ๆในชีวิต		
8. ฉันเป็นที่ชื่นชอบของเพื่อนวัยเดียวกัน		
9. คนในครอบครัว มักจะคำนึงถึงความรู้สึกของฉัน		
10. ฉันคล้อยตามความคิดผู้อื่นได้ง่าย		
11. ครอบครัวของฉันตั้งความคาดหวังที่สูงเกินไปสำหรับฉัน		
12. ชีวิตของฉันมีแต่ความยากลำบาก		
13. ชีวิตของฉันมีแต่ความยุ่งเหยิงวุ่นวาย		
14. ฉันมักจะมีความคิดเห็นดีๆ ที่ทำให้ผู้อื่นคล้อยตามได้		
15. ฉันรู้สึกว่าตัวเองไม่มีอะไรดี		
16. มีหลายครั้งที่ฉันรู้สึกอยากจะหนีไปให้พ้นๆ		
17. ฉันมักจะรู้สึกไม่พอใจกับผลงานของตัวเอง		
18. ฉันดูดีสู้คนอื่นๆไม่ได้		
19. ฉันสามารถพูดในสิ่งที่ฉันอยากจะพูดได้		
20. ครอบครัวของฉันเข้าใจฉัน		
21. คนส่วนใหญ่จะมีคนมารักใคร่ชอบพอมากกว่าฉัน		
22. ฉันรู้สึกว่าครอบครัวสร้างความกดดันให้ฉัน		
23. ฉันมักจะท้อแท้ใจกับสิ่งที่ฉันทำอยู่		
24. ฉันไม่ชอบตัวเอง ฉันอยากจะเป็นคนอื่น		
25. ฉันไม่สามารถเป็นที่พึ่งของใครได้		